

« БЪЛГАРИЯ » излиза въ сръб-
да и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдизлжена
е: у Цариградъ 150 гр. каймо
а вънъ отъ Цариградъ 40 бешл.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ
до редакціята надписватъ ся до
Драгана Цанкова.

Лцата у които сѣ-ва подписка
та, отговарятъ за Вѣстникътъ
Иищо не ся плаща за какво
то ся виѣсти въ « Българія »

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Газата. — Въ Търново Г-на П. Кесимова, въ Шуменъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Славова, въ Калосеръ у г-на Х. И. Х. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Дашева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Либозъ у г-на Георги Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Ведино Петровъ, въ Софія у г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у г-на Сивъ Диноски, въ Джумая у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюроя, въ Дуиница у г-на И. Язакіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хаскоу у г-на Христогула Чорблджи, въ Ловицъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у г-на К. Държеловицъ, въ Сивлево у г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Стапчоглу, въ Руссе у г-на Петра Златова, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраица у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровицъ, въ Варна у г-на Д. Х. Тулевъ и Сѣд. въ Силистра у г-на Иванча Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карзовски, въ Измаилъ у г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Умоляватъ ни да поместимъ слѣдую-
щето изложение.

Единъ свещеникъ, българинъ, кой-
то припознава папата, а нѣтъ гръцкія-
тъ патрикъ, за началникъ на черковата,
отговаря на попражнители които архидяко-
нитъ на битолскиятъ владика изрекалъ въ
гръцката черкова прѣдъ народътъ проти-
въ тоя свещеникъ. Като православенъ у-
нитъ т. е. такъвъзи който припознава па-
пата, и държи восточни обряди, той
отъ нѣколко мѣсяца служи въ Битолска-
та францушка черкува по български
языкъ и по български обрядъ, не остава
да са мише недѣля или празникъ безъ
да каже поучително слово къмъ народатъ.
Българити отъ Битоля не ходили веки на
друга черква освѣнъ на тая дѣто слушатъ
божіята служба и поученіе, на матернія-
тъ си языкъ.

За да не си изгуби интересатъ, гръцкія
владика помислялъ че като избѣлва въ
черкува прѣдъ народа неколко попражни
и глупости върху тоя свещеникъ народатъ
веки ще го послуша. Нѣ не знай горкія
тъ гръкъ казуватъ особнители ни писма
че народътъ си отвори очи ти и фана да
различава истината отъ лъжата и колко
то гръцкіятъ владика ся мѣчи да отда-
лечи народатъ отъ тоя свещеникъ, то-
лкози този сѣщиятъ народъ ся прилѣпва
до тоя народенъ свещеникъ.

Че цѣльта на тоя свещеникъ е до-
бра, и ние отъ се сърце желяемъ да я
достигне, отговорътъ му до гръцкіятъ
архидяконъ свидѣтельствува. Нѣка четатъ
четателити ни и ще видатъ че право ка-
зуваме.

Г-не Управителю на В. Българія!

Въ недѣля на 28 Августа гръцкія про-
тосингелъ Стефанъ чрезъ повѣленіето на
своя си владика Венедикта смѣлъ е прѣдъ
народа явно да ма хули и различни укорені-
я противъ мене, правилнъ свещеникъ да
хвърля, казувалъ е и анатема налагаалъ на
онія които би че сѣ държали да дойдатъ
на моята литургія, или да слушатъ моего
слово. Той е найнапредъ казалъ че азъ не-
самъ свещеникъ — казалъ още че сѣмъ
протестантинъ, и че намѣреніето ми да е
было да преобращамъ христіанити отъ ста-
рата вѣра, която ся свегнати отцы държа-
ли. — Казалъ е че сѣмъ билъ некадъ воля
отъ гръцкія владика да ми допусти да слу-
жѣмъ въ гръцката църква, и че не сѣ ми до-
пустили — гледа ме за виновенъ защото не
сѣмъ ималъ брадж — и най подиръ казува
че сѣмъ ся билъ мазалъ съ помада.

На тези неспаселни и безобразни речи
дѣлженъ сѣмъ да отговорѣмъ; братія бълга-
ри! знайте и да сте увѣрени че афореса-
нители и анатематисанители гръцы и сега въ ма-
мѣтъ и дѣжатъ, както си ви 400 години
мамили и лѣгали. Не знаете ли че Българскія
народъ ся брои 5 милиона а гръцкити сѣ
само 2 1/2 милиона? дето ще са каже че
българити сѣ два пѣти по много отъ гръ-
цкити. — Цѣлъ свѣтъ сѣ чуди, какъ единъ
такъвъзи народъ е можалъ да подпадне подъ
нозете на единъ много по малоброенъ и по
слабъ народъ? Отъ свѣтската исторія зна-
йме че българити много пѣти сѣ навивали
гръцкити и да сѣ гръцкити доста време пла-
шали данъ на българити. Сега сѣ пита, какъ
малкія този гръцкія народъ е можалъ да
покоры и потѣпчи подъ нозети си единъ
толкови славный и великий народъ като

Българскія? На това е твърде лесно да
отговоря: Българскія народъ е билъ всякога
трудолюбивъ и ималъ е страхъ отъ Бога,
но гръцкити сѣмъ лукави и сѣмъ были сѣдасни
помежду си. Гръцкити сѣ своити лукавства
и сѣ своити спѣлки и примки, не само бѣ-
лгарити, но и руссити, сѣрбити и власити
сѣ сполучили да турятъ въ мрежата си,
както ще ся види за това по широко въ
печатаната въ Бечъ отъ мене книга. Гръц-
кити сѣмъ отдѣлили отъ благословенното
църковно единство христіанити сѣ дѣловни
доказательства, за да привлечѣтъ за себе си
властѣтъ надъ църквата — и като сѣмъ
прикарали христіанити подъ властѣтъ си то-
гнѣсъ почели сѣ името на вѣрата, и свѣт-
ската властъ да присвояватъ, така сѣмъ хвър-
лили българити подъ своятъ си яремъ. За
това сѣмъ гонили българското богослуженіе,
за това сѣмъ горили българскити книги и дру-
ги писмени драгоценни споменици, за това
сѣмъ гонили българскити училища и сѣмъ ги
разорявали, за това сѣмъ стѣпкали бълга-
рскѣтъ патриархія, българскити владци, свя-
щенники, и сичкото българско духовенство
сѣмъ унижили и въ грубость повалили, тѣй
сѣмъ българити изгубили своята си литургія,
своите си владци, па и най послѣ може-
ше да изгуби и языкътъ си, ако народатъ
не сѣмъ бѣше разбудилъ и опозналъ своята
народность. Ненаситнити, сребролюбивити и
грабливити гръцки патриарси мислеха да
сторятъ така и съ други народи, нѣ тѣя на-
роди сѣмъ отдѣлили отъ тѣхъ.

Ненаситното гръцко сребролюбие сякога
се е грижело да си пѣзани кесіята, и о-
гавянити българи, сѣмъ и до днѣс денѣтъ
търпатъ глобата, безчестіето, неправдата и
безбройнити люти гоненія на гръцкити вла-

дици — грьцкити сж потъпкали и опоганили християнскія законѣ, тѣ сж преступили и разорили светити канони на светити отци, всяки частъ правятъ безбройни беззаконія, за то сж споредъ св. канони не само отхвърлени отъ църквата, но сж и още предадени на анатема и афоресани, както ще видите по долу.

И така преминувамъ на онія точки, съ които безобразна битолски протосингелъ ми е увредилъ личностъ. — Битолскія владика сжщи грькъ фанариотинъ, казува презъ устата на протосингелътъ си че не сжмъ священникъ. — На тези лъжовни и безобразни речи отговарямъ: че сжмъ православенъ священникъ, защото сжмъ приелъ даръ духа святаго споредъ соборни канони, и сжмъ рукоположенъ, сиречь сжмъ посвѣтенъ отъ владика, който не приима пари — защото цѣла Европа и всякити християни мя познаватъ и почитатъ за православенъ священникъ, освенъ злобнити и афоресанити симоніацы грьцы. — Споредъ правилата на светити отци, всяки священни треба да е приготвенъ съ високи науки за този света чинъ и да е достоенъ за него — и сякоя недѣля и всеки празникъ да може да проповѣдува словото Божіе, да поучава и да води Христовото стадо по дѣтя на вѣчното спасѣніе — Защо нека знае безобразна протосингелъ че азъ сжмъ слушалъ най пьово философски науки и постъ богословски, прочелъ сжмъ исторіата на сичкія свѣтъ, а особно църковната исторія, за то сжмъ и вреденъ съкину да кажа: какъ е християнската църква била и какво правленіе е имала отъ Апостолскити времена до днесъ, и каква измѣна е претърпѣла въ по насамшпити времена. Азъ сжмъ и за това пакъ православенъ священникъ защото не сжмъ купилъ светія чинъ съ пари, но сжмъ го добилъ за моята вредность, за моето достоинство, за моята способность, за моята наука, и за примѣрнать ми животъ — А като погледнемъ на гнусния животъ на грьцкити владичи, можемъ да питамъ, да ли сж грьцкити фанариотски владичи и тѣхнити попови правилни? — Наистинна не сж, защото никаква наука нѣматъ освѣнъ лукавство, грабителство и сребролюбіе, те не сж вредни на лаустъ безъ книга като мена да проповѣдватъ словото божіе, и който не проповѣдува словото божіе, той е недостоеенъ и неправиленъ. Христосъ спасителъ така намъ заповѣда: » идете по сичкія святъ и учете народа на слово божіе. И Апостолъ Павелъ исто говори: » проповѣдай слово божіе вездѣ и вездѣ благовременно и

безвременно. » — Грьцкити владичи за то не сж правилни, защото сж противъ 29-й апостолскій канонъ направили, сиречь защото сж купили чинатъ си съ пари, ейго какво дума този канонъ: *« Ако нѣкой владика добие съ пари чинатъ си, былъ священникъ или, діаконъ да сж лишава, сиречь да бѣди изгнанъ отъ чинатъ си, и онзи който го е ръкоположилъ, пакъ и да сж изгнани отъ обществото както Симона магосника отъ мена Петра. Та затова онія що сж купили съ пари чинатъ си не сж приели даръ духа святаго но духъ сатанински. Сичкити европейски священници сж учени и достойни за почетъ, а грьцкото духовенство кой може да го почита, като сичкити нѣмъ патриарси, владичи и допови отъ чубукчи, кьочези, хамали и отъ най долни слуги съ пари дохождатъ та купуватъ тѣ светити чинове? За срамота на цѣлъ християнски народъ и за безчестіе на Христовата църква!! ...*

И така сяки патрикъ, който зема пари отъ владика, и владика отъ попъ или діаконъ или калугеръ за упокуване: или който владика или попъ плати за чинатъ си пари, не е правленъ, недостоеенъ е. Сичкити тѣ споредъ апостолскити канони сж изгонени изъ църквата и сж предадени на анатема. Отъ това братія българи можете да видите че тези грьцки владичи които сж афоресани и предадени на анатема, неможатъ да прокълнатъ другого, и ако че прокълнатъ нѣкого, то таквази кльтва става на вятара; кльтвата на една стара бабичка повече чини отъ колкото на единъ афоресанъ грьчки владика.

У другата точка казува плікоумъ протосингелъ и неговъ фанариотинъ владика: че сжмъ протестантинъ, и че имамъ намѣреніе да измамимъ християнѣ отъ православна вѣра, която сж държала отъ светити наши отци, и да искамъ да ги отведѣ въ кривовѣріе. — Това е за мене голѣма уувѣда и неопростима, за това питамъ тогава еретик-протосингела знае ли той какво е протестанско вѣроисповѣданіе? питамъ го видѣлъ ли сж е съ мена нѣкога? Чулъ ли е отъ моити уста за да сж увѣри че сжмъ азъ протестантинъ? и като не си е срѣщалъ съ мена и не е никакъ съ мена говорилъ, какъ може да знае какво вѣроисповѣданіе сжмъ? и какво сжми и има дързость да казува едно нѣщо що не е така?! — За то я му казувамъ предъ цѣлъ свѣтъ публично

и чисто че онъ лъжи, и че е взелъ дързостъ да клевѣти честъ на единъ правленъ священникъ въ църква! — А вий братія българи, бѣдете увѣрени и знайте че азъ не сжмъ протестантинъ, и ейго ви казувамъ що е протестанска вѣра: протестантинѣ не почитатъ света Богородица, неприпознаватъ светити угодници, за света Богородица казуватъ че не е друго освенъ една проста жена като сичкити жени, те не почитатъ още и светити икони, те не сжмъ тайни на новыя завѣтъ, не държатъ постъ и сж смѣятъ на онія които постятъ у тѣхъ вѣнчаніето не е тайнство, но само една проста светска свѣзка, нѣматъ литургія, вечерня, и утренняя служба, само на тѣхната си ушь служба пѣятъ по единъ псаломъ отъ псалтира и казуватъ по една проповѣдь, въ това сж държи цѣла протестанска законъ. — Пакъ азъ не държмъ неговъ законъ, но почитамъ Апостолскити предакия, държмъ онова вѣроисповѣданіе, което е държалъ св. Дионисій Ареопагитъ, който е былъ ученикъ на св. Апостолъ Павла, вярвамъ што е вѣрвалъ св. Яковъ братъ Божій първѣ Епископъ іерусалимскі държмъ вѣрата на с. Василиа, св. Атанасіа, св. Іоанна Златоуста, св. Іоанна Дамаскита, с. Григорія Двеслова, с. Григорія Новокесарійскаго, с. Григорія Великаго, с. Григорія Цизанскаго, с. Григорія Синаита, с. Григорія Садунскаго, с. Кирила Александрийскаго, с. Максима, с. Епифаніа, с. Никифора, с. Германа, с. Генадіа, с. Висаріона, с. Тарасіа, св. Кирила и св. Методія и съ другити свети отци на восточната църква. Азъ почитамъ света Богородица, почитамъ я като истинна матеръ божіа, и за това не сжмъ протестантинъ, но православенъ священникъ, азъ сжмъ приелъ светія чинъ отъ достойнъ владика, който отъ священникъ пара не взема, но напротивъ дава священство, приелъ сжмъ священството за моята наука и способность, а грьцкити владичи които сж купили чинъ, и които продаватъ чинове за пари, и които глѣбятъ поповитѣ и християнѣ, не сж пастири но вълци и звѣрове споредъ Евангеліето, и за то по силата на светити соборни правила, сж изгонени за недостойни, неправили, афоресани и предани на анатема.

У третата точка рече улавца (безумна) протосингелъ, че сжмъ искалъ волѣ отъ владиката да ма пусни у грьцката църква да служимъ литургія, и чи владиката не е останилъ. — И това е очевидна лъжа; защото азъ не сжмъ былъ при владиката ни-

какъ, нито стапвамъ право да ви кажемъ въ гръцка църква, и не е възможно да служи въ гръцка църква защото е осквернена съ голѣми беззаконія и поганства калугерски, съ сребролюбие, съ бездушни глоби и съ други съвакви несправди. — Само така бы служилъ, ако единъ достоенъ владика я освѣти и изново я очисти. — За това я сега временно служа въ Латинската църква, които е чиста и света, нашити свѣтителѣ сж служили взаимно хилядо и четиристотинъ години, въ Латинска църква и Латинци въ Гръцка църква, но секи по своятъ си обрядъ. И така азъ държа обредатъ на С. Кирила и на С. Методія, на С. Юана Златоуста, С. Василида и С. Григорія Богослова, и имамъ власть да служа не само у Латинска църква литургия но въ шума и по други чисти мѣста.

У 4-та гочка протосингела ма напада и казува че сжмъ немазъ брада но само мустаци. И тука си показува голѣмото незнание, защо ако той и неговатъ владика знаеше църковната История, щеше да позначи че въ картагенскі соборъ свързано. 40-и Канонъ на картагенскія соборъ така казува: секи свещеникъ да си бръсне брадата и да си стрижи коската за прилика ради и проч. и така азъ за двѣ причини брада не носимъ: 1-во защото държа уредбити и заповѣдити на картагенскія соборъ. 2-во Защото обичатъ на мѣстото, дѣто сжмъ били до сега, е да не носятъ брада поповити, и въ това мѣсто и рускити попови като додѣтъ и тѣ не носятъ бради, и ако би желали да остана между васъ и азъ ще да оставиъ брадажъ — Любезни братіа! дали брадата прави свещеника да е свещеникъ и килимъвата калугерина? не, но влуката, благородното сърдце, ревностъж къмъ вярата и примѣрна животъ. Той прави свещеника да е свещеникъ и калугерина да е калугеринъ. Азъ гледамъ че гръцкити владыци носѣтъ дълги и окалин бради, но твърде малко паметъ иматъ, защото не сж вредни да научатъ народа и да го просвѣтѣтъ, а само да го развращаватъ и да му пиетъ кръвта. Ако брадата правеше свещеника да е свещеникъ, то тогисъ сичкити чифути, които носятъ брада, както и пѣрчовити шяха да бѣдатъ попови, защото и те иматъ брада.

Ако гръцкити мя укоряватъ че немамъ брадажъ, и азъ ще ги укорявамъ че сж потѣпкали църковнитѣ правила и божити заповѣди. Питамъ гръцкити владыци и гръцкити попови, защо те нечистятъ най първата и най главната

заповѣдь Апостолска? защо не проповѣдватъ на христіенити всяка недѣля и всѣки празникъ словото божіе? Питамъ гръцкити фанариотски владыци какъ можатъ за пари да развѣнчаватъ мжжатъ отъ жената му и напотивъ? кога въ Евангеліето пише че онова що е Богъ свързалъ, челоуѣкъ не можи да развърже, вижте у Евангеліето на Матея Гл: 19. ст. 3. 4. 5. и 6. пакъ ще видите че владика не можи да развѣнчава мжжатъ отъ жената, а който чини това газѣ Христовити заповѣди и разорява христіенскія законъ, а който тѣчи законъ божій той е недостоеенъ, е изгоненъ изъ църквата, той е афоресанъ и даденъ на анагема. Питамъ сега фанариотскія владика гръцки, защо той въ 28-й Августа тука не свършилъ тайната на вѣнчаніето въ църквата какго е свързано въ законъ, но за пари е дошелъ на конъ въ къщи, тамъ гдѣто сж пѣли и свирили, тамъ гдѣто ся ядеше и пиеше и ся правеха и ощи и други работи които азъ немога да кажа, тамъ то йѣвча? и като се вращаше, единъ попъ предъ него посеше Архіерейската патерица. И за това злоупотребленіе той е отъ църквата осжденъ, защото Архіерейската патерица ся носи само кога е литургия, когато владиката служи и то само въ църква а не по е каците и по мръсните къщи. — Питамъ гръцкія владика знай ли той че презъ пости не е волно да се играе и пѣе, а у Бигола на дена на Ускновеніе глави Св. Юана кръстителѣ, койго день трябва да е день жалости и да ся пости, но сватовити сж по сокацыги пѣяли и играли и съ това сж усквърнили празникътъ, ако владиката бѣше православенъ той требаше да запрети тѣя работи, но той неказва нищо защото гыта желтички, гръцкити нежалѣтъ българѣ че неходили по закона, тѣя гледатъ само да си пълнатъ кесіите, зетова неискътъ да сж отдѣлятъ българити отъ тѣхъ.

Питамъ сега защо гръцкити владыци

анариоти и гръцкити попови не носятъ отреденото облекло отъ С. Теодора Студита и С. Симеона Солунски така и за черна мантия, но напотивъ носятъ различни бои чакшири, антери и широки биниши съ широки и дълги ракави като дервини и хахами. — Питамъ защо гръцкити фанариотски владыци не носятъ на гърдите си кръстъ но ходятъ разгърдени като чифути. — Питамъ пакъ що тражатъ калугерити по градовете и изъ махлитѣ? кога тѣ сж ся закълѣли че ще останатъ въ мѣнастирь и тамъ да умратъ. Питамъ защо владиката и калугерити ядѣтъ месо, когато С. Василий имъ написалъ правило и имъ нарежда тамъ да постѣтъ до гдѣ сж живи. — Видите ли братіа българѣ какъ сж гръцкити разорили закона и сж го потѣпкали и изменили но кѣфатъ си. Тѣ мислятъ че като имѣтъ дълги окалин бради и дълги коси че сж правилни, а онова що е Божія заповѣдь него за нищо го нематъ, за то сж недостойни, аргосани и предадени на Анагема — Негледайте братіа ако свѣщеникътъ има брада, но гледайте ако е уменъ, имали ревностъ, чинили свойте длжности, учи ли народа както е заповѣдалъ господъ секи може да има брадажъ както иматъ и чифути и козити но умни люди сж мало по свѣтътъ.

Най послѣ протосингелатъ казува съ отровенъ языкъ че сжмъ ся мазалъ съ помада, отъ гдѣ знай той това? Дали той безобразникатъ е видѣлъ че се мажемъ, не го е срамъ отъ свѣтъ! какъ не го бѣше срамъ въ църквата но като бѣблива жена да казува таквази дума?!... Азъ съ помада не сж мажа но ако и да ся мажахъ то съ това неще разориъ Божія законъ, както гръцкити сж го сгазили, нека увавя (малоумныя) протосингелъ отвори Евангеліето и да види Мат. Гл. 6. ст. 4 дѣто е писано: *когато поспышъ, помажи главѣж си и умй лице-то си.* Трѣба да прочете незабавно напечатаната брошурка тамъ види, какъ гръцкити владыци и патрици глобѣтъ христіенити, какъ ги хвър-

лять въ тъмници, какъ сж мѣскаржътъ съ Българскити свещеници и съ цѣль народъ Български, колко сж не-наситно сребролюбиви и за пари чинатъ сичкити злини и безбожіа, зашто сж сякога клеветили българскія народъ предъ Ч. Правительство за бунтовници, за то безбройни люде сж страдали и сж ставали жертва на безбожната тѣхна злоба. — Нека види какъ минаватъ въ безсрамно блудство съ сяка нечиста жена даже и сж гюпки (циганки) блудуватъ въ Митрополіите си. Гръцкити фанариоти сж за срамъ на христіеніата, за безчестіе на Христовата църква и за поруганіе на цѣль свѣтъ. — Сичкити тѣако да бѣше ги прочиталъ безсрамна протосингелъ, малко срамъ ако да имаше и ако да приимислеше щогодѣ, той неше би смѣялъ да излѣзи по пѣтятъ но щеще да сж затвори въ някой мѣнастиръ и щеще въ самота да живѣе и отъ този срамъ щеще живѣе да сж закопае.

Братія Българи! сичкити народи мѣлятъ за народностъ-та си, трудятъ сж и гледатъ да сж просветѣтъ и да сж обогатѣтъ съ училища и съ науки, зато мисля че после 400 години и ви ще запознаете вашата чиста вѣра и вашата народностъ, и че нещете да бждите найдолни въ свѣтъ. Молята намѣтра клони на това, сиречъ да пробудимъ въ васъ духъ на народността ваша, и като ся разбудите и прогледните, тогасъ да ся трудите да изчистите и обработите языкатъ си. Но до гдѣ ви не ся отървете отъ проклеты-а гръцки яремъ; догдѣ несъживите народнѣятъ языкъ, — съединете ся и съгласно отдѣлете ся отъ Фенерскити гръцы, които ви пиятъ кръвтъ. Сяка птица пѣе по гласътъ си и слави Бога, така и ви славете Бога по матерніа вашъ языкъ, славете Бога въ Литургія на български языкъ, и слушайте сяка недѣля и сѣки празникъ слово Божіе което у гръцкити неможете да го чуετε. Христосъ нашъ спасителъ за това е пратилъ Духа светого на Апостолите си, за да ги научи да говорятъ на всичкити язици, за да можатъ да дадѣтъ на всичкити народи наука и да славятъ Бога

по техния си языкъ. — Българскія народъ до гдѣ си е ималъ литургіята на языкътъ си и Патриархіята си былъ е народъ прочутъ и славенъ но отъ какъ гръцкити ви туриха въ ярематъ си дошле сте до таково униженіе щото сте си изгубили първата слава и цѣла Европа ви е забравила. — Зато отърсете отъ васъ тази ржда, прогледнете чрезъ духовни-ти очи, послушайте гласътъ ми, послушайте мене, който сажъ дошълъ при васъ за да ви извѣдѣ по щастливый пѣтъ на спасеніето. — Но само согласно братія соединетеса и отъргнете ся отъ вашыя врагъ, и Добрія, Милостивія и правдолюбивія вашъ царъ Султанъ Абдулъ Меджидъ ще ви стори и ше ви изпълни всяка ваша молба, защото той знае че вие сте му были нему сѣкоги вѣрни. — Дойдете чада и братія Българи послушайте мя, защото желая да ви науча православіе.

Благословеніе Боже на васъ сички да бжди Аминъ.

Битола (Манастиръ) 30 Авгус. 1860.

Иванъ Ч. Вукадиновичъ
православенъ священникъ и Апостолски
Посланникъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Септем. 23/5 1860.

— Съобщаватъ ни отъ казоферъ слѣдующето извѣстіе: на 4 того въ училището при раздаваніето на наградитъ, прочело ся и едно писмо отъ цариграшкитъ казоферци възъ злодѣіето на Г. Начоолу. Съдържаніето на това писмо было: своеволио Г. Начоолу да отдаде на обществото общитъ притѣжания; въ противенъ случаи чрезъ правителството трѣба да дойде въ цариградъ. Общината си сторила долгътъ и му казала, като му посочила за увѣреніе и писмото. Но, отговорѣтъ на Г. Начоолу спорѣдъ дописката былъ много не подобенъ.

— Пишѣтъ ни отъ Кюстендилъ и ся жалватъ отъ злоупотребленіето на тахната владика Діонисія. Щипани и новоселци едвѣжъ съ прошеніе къмъ негово В. Везирѣтъ можели като представили неговъ злоупотребленія, да ся утѣкчатъ като пригледали и придирили то що е зель. 40 хил. гр. ся паднало само да поверни отъ вулата; за другитъ като ембатики, милостина..... теверѣтъ ся вручили

на негово В. Везирѣтъ, да реши. Панаретъ епископъ — ся заклеа предъ мезалиштѣ че не былъ земалъ отъ священникитъ фамилика. Щипани го иснѣдели отъ Щипъ — и тѣй сега той както и владиката му сж въ кюстендилъ, дето и доволно смущаватъ и притѣсаватъ народѣтъ. Тѣ ся противили зашто было грѣшно и противно на Бога — и на законѣтъ да спомѣнуваме въ църква името на негово вѣличество нашѣтъ покровитель и самодържецъ. По злоупотребіе, казва дописката, нашитъ първци вмѣсто да ся противѣтъ на неговитъ безпѣтни дѣла, тѣ го юще защищаватъ.

— Пишѣтъ ни отъ Букорешъ че Г. Му-стаконъ, който ся спомѣналъ преди три мѣсеца, установилъ въ завѣтътъ си, който ся отворилъ сега отъ пристигваніето на Г. Докторѣтъ Селемински, 1800 желтици, отъ приходѣтъ на които да ся обдѣржаватъ 2 молчета за изученіе.

— Забѣлежаватъ ни отъ Ломъ че нѣкой книгопродавецъ отъ священни книги, напечатани отъ Англиската етерія на Български ся запретили, по заповѣдъ съ едно писмо отъ Нег. Пр. Видински Памсиа да ся продаватъ, зашто тѣзи книги были еретически — грѣхога было който ги чете и купува. Негово пр. като не знай Български какъ можи да ги опознай безъ да ги сравни? Или священникитъ тѣзи книги — вмѣсто добро — поучаватъ зло? Нека не запрѣщаваме онова което не можемъ да направимъ. На Новіятъ както и на вѣтхитъ завѣтъ поученіето е всѣ едно почти за сичкитъ секти. Благочестиви ще сме ако можеме да ся напоиме толкова отъ вѣрата, до колкото сж тѣзи народи които ся сж постарали и за назъ! И тѣй нека нашитъ Българи ся не грижатъ да са не изневѣратъ отъ таква книга: Евангеліе, псалтиръ, Бытіе, зашто безъ тѣхъ тѣ оставатъ повече безъ вѣра.

— Въ брой 78 бѣхмо казали че въ Силистра цѣцарити не давали на българити да съборатъ вѣтхата църква по причина че тя была направена отъ прѣдидити имъ — и тѣй на сждъ было за това дѣло. Днесъ ни съобщаватъ че въ доварити на това ветхо зданіе ся намѣрили нѣкои вѣтхи български книги — ржкописъ и печатъ и една само отъ тѣхъ имала лѣто то 1613, мѣсець юлія; по причина на липсуваніето отъ крайтъ на нѣкой листове, не имъ ся знай датата. Книгити тѣзи сж слѣдующитъ:

Триодъ-ржкописъ; пентикостаръ-ржкописъ, прострянъ осмогласникъ-типосанъ; кратъкъ осмогласникъ месецътъ, пентикостаръ ржкописъ, когото не можехме да проумѣемъ, казва дописникътъ, защото крайщата му изгнили и вжтрѣ мухлясали; тѣлкуванъ ржкописъ, отъ което превелъ бѣше Софроніа сказаніето; двавѣйс-мѣсечна църковна книга типосана; апостолъ ржкописъ; евангеліе и сказаніе на свѣтаго Ивана Златоуста.

Не бѣше злѣ сѣкме ако дописникътъ ни бѣше преписалъ отъ сѣка една отъ тѣзи книги по нѣкои редове за да изложимъ; това щеше да заслужи да видимъ различното правописаніе на тѣхъ списанія. Ако не бы сега, не сѣ съмнѣваме че това можемъ да го сполучимъ по подиръ и да го изложимъ въ вѣстникътъ.

—Получяваме една дописка отъ Сливенъ която ни съобщава че Г. Добролюдовъ си завърналъ и началъ преподаваніето си отъ 27-врія. Испитаніето, за което преди врѣмя още изложихме програмата съ естествена исторія безъ потребити други нейни науки, станало толкова добро и знаменито въ напредваніето си както и онѣзъ година—съ разликата само че Турскіягъ нѣмъ учитель побѣгналъ по причина на доброто си поведение. Удивително! какъ ся случва сливненци да ся лишатъ отъ такъвзи единъ учепъ и просвѣтенъ учитель! Види ся че не е имало никой да му спомогни въ дѣлата. Чудно! музе-вирѣи пѣмъе веке? Съло зло за добро, само неговити приверженици трѣба да сѣхъ паскърбени.

Негова милость учительтъ и управительтъ школски на полугимназіята въ Сливенъ, въ рѣстоаніе на распусътъ пѣтишествувалъ и въ това си пѣтишествіе до Влашко и Богданско, той навредъ показалъ неговото усърдіе и родолюбіе. Въ Османъ пазаръ сѣхъ видѣлъ съ венеаминна ветѣхъ неговъ отъ шкембе пріятель, съ кегото и си попріказали много сладко на видѣло.

Мостътъ който дѣли клуцухорътъ отъ Сливенъ, началъ да ся прави надъ Асенската рѣка, този мостъ необходимъ за да съедини двѣти тѣзи части въеществено само—а душевно не знаеме кога ще може бы—белки като ся упокоятъ музевирѣити—попъ іорданъ въ Клуцухоръ и Георгаки и още нѣкой въ Сливенъ.

Дописката още ни съобщава че Ямболци нѣмали вски толкова ревностъ за ученіе, защо учительтъ имъ г. Чинтуловъ щелъ да остави. Ние както чухме и отъ вѣрно мѣсто сѣхъ научихме не е че Ямболци нѣматъ ревностъ, но е че г. Чинтуловъ по причина на здравіето си иска да напусти, защо ямболци го знаятъ че като го испуснатъ, ще го търсятъ както и сливненци. Чинтуловъ нѣма приласкателни вънкашни средства за народътъ, но има положителни и оспователни средства въ поученіето си: и тоза сичкити негови ученици го потвърдяватъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Господише Редакторе!

На 4-й того, предъ цѣлото общество събрано въ училището ни по причина на раздаваніето наградити на ученицити, прочетеса велсгласно едно писмо отъ Ц-градскити Калоферци съ подписи на отъ най почтени лица. Съдържаніето на това писмо казваше на Начоглу, своеволно да отдаде на обществото посвоенити общи имоти, или другояче ще ся свали чрезъ правителството въ Цариградъ. Слѣдъ прочитаніето на писмото обществото поиска отговоръ отъ Начоглу, като му и връчи писмото самъ да го расчете и ся увѣри. Той за цѣлъ почетенъ отговоръ когото непрѣмѣнно трѣбуваше да принесе даде единъ грубъ и отвратителенъ отговоръ, съ единъ варварски начинъ на тѣлодвиженіето, когото благоуравіето не ми позволява да приведа, чтото направи голѣмо негодование въ сърцата на почетното събраніе.

Само-надѣянностьта на того човѣка е голѣма; нѣ може бы да я показва само за да сипаша съотечественницити ни.

Ние отъ нашия странъ ще имъ кажемъ да ся неплащатъ отъ таквизи зайчи-тропоти, нѣ да бждатъ твърди въ напѣреніето си. Царското правителство не може да предпочете едного изедника повече отъ единъ градъ или село; и тогава повѣче когато той нѣма право спроти царскити високи правила.

Какъ може да ся страхуватъ нашити калоферци когато 264-ото правило на ДЖЕЗЛИ-КАНОНАМЕ осажда и събаря Начоглу? Вѣистина никакъ нѣма тукъ мѣсто за страхуваніе когато това правило дума така: « *който разваля общити пѣшища, мейдани, мѣста за расходъ, и други такива мѣста оставени опредѣлени за обща полза; който посвоява стѣ тѣхъ на дѣлѣнина и ширина на казва ся съ затворъ въ тѣмницата отъ три 7-ци и съ глоба отъ 15/20 бешлика при това е усжжденъ да заплати разноскити които ще послѣдоватъ за да ся стегне мѣстото което е развалило и да повърне мѣстата които е освоило.* »

Нека Начолу си дръпка, ако има кой да го слуша, че това мѣсто което е освоило за курія не е оставено и отредено за обща полза, нека докаже че пазарътъ отъ когото е кралъ не е общ мейданъ, и тогава ще може да си отърве якъжъ отъ да го връхлятъ подъ съдъ.

Нашити съотечественници въ Ц-градъ като ся научятъ за презрѣніето и попрѣжнити които Начолу направи върху писмото имъ, което ще рече върху личностити имъ; не сѣхъ съмнѣвамъ че не ще оставятъ тоя вѣкъ да ся вкрѣвничюва и взвѣрѣва като му примѣлкатъ. Правѣдно, той заслужва презрѣніето имъ, нѣ не въ такъвъ случай който ще бжде причина на поголѣмо послѣдствіе отъ усилия и злоупотребленія.

Калоферъ 1860 7-врія 6-й

Единъ патриотъ

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Влахо-Молдавія, слѣдъ като направи толкови шумъ отъ три години на самъ, найпослѣ доде на себеси и позна, че трѣбува да бжде стѣгои свързана съ османската Имперія, нейната

покровителка. Споредъ ветхиятъ обичай да дохождатъ у цариградъ новити влахо-молдавски князове и споредъ желаніето на договорътъ отъ 1856, Влахомолдавскіятъ князь Александъръ Иванъ (куза) доде въ цариградъ. Това показува, че князътъ иска да стегне по яко възилити които свързуватъ княжествата съсъ върховніятъ дворъ, който е оставялъ влашкіятъ народъ съкоги слободенъ да се развива колкото може.

Князътъ води съ себеси многочетна дружина, която е съставена отъ лица, които иматъ голѣмо вліяніе между влашкіятъ народъ, който чрезъ тия лица ще познае колко В. Порга е добръ расположена къмъ княжествата.

Беликіятъ Визиръ още не е пристигналъ у цариградъ. Последните новини отъ Солунъ извѣстяватъ, че Н. В. тръгналъ отъ тамъ у пондѣльникъ и ся чака у грѣ тука.

Новините отъ Италия показуватъ работити сплетени. Гарибалди се стои на думата да провъзгласи единството на Италия въ Римъ, ако ще бы и да удари на французити които пазятъ Римъ. Това прави много мжчпоти на Сардинія, а на Франція, причината да са сърди.

Францускіятъ вѣстникъ, *конституціонель*, описува положеніето на Гарибалди въ единъ членъ, който има една важность по характерътъ който носи тоя вѣстникъ:

« Види ни са полезно да уцѣнимъ съсъ безпристрастіе положеніето на единъ челькъ който на тоя часъ прави много шумъ въ свѣтътъ. Познаваме нѣколко разумни хора за които Гарибалди е едно политическо лице, и които, защото видѣли портретътъ му между портретити на Виктора Емануила и Г. Кавура, туратъ, безъ да са колебаятъ, славніятъ *Кондоміери* между мжжіети които провидѣніето е назначило да управляватъ подобнити си. Трѣбува да са излѣзе отъ преувеличваніето и отъ хорскити приказка

и да са доде на дѣйствителностьта.

» Не сме отказували никоги на Гарибалди характернити чѣрти, които съставляватъ личността му: той има дързостъта на единъ началникъ и юнаството на единъ воинъ. Той докарува дору до бѣшество страстьта за независимостъта на отечеството си. У него, революціоналниятъ вѣсторгъ не е друго освѣнь подбужданіето на народното чувство. Това стигаше да му са даде една роль въ голѣмата борба за италианската независимостъ. Не понижили, и още по малко не докачили тая роль; нѣ онія които го прикаляватъ, видятъ ни са толако далечъ отъ истината, колко то и онія които го погрузяватъ.

» Гарибалди не е единъ *разбойникъ*, както го представляватъ религіознити вѣстници, нѣ нити е пакъ единъ държавенъ челькъ, както искатъ да го кажатъ революціонарнити вѣстници. Истината трѣбува да са търси между тия докачванія и тия похвали. Той е единъ тарафчия който са покорава на една силна причина. За най голѣмата стѣпнь на сичкити му предпріятія, смѣлятъ му духъ не иде нити за една команда нити за едно правителство. Предъ лицето на редовни войски не може да бѣде освѣнь единъ среденъ генералъ; споредъ заляваніето съсъ отговорностьта на общити работи, той не можеше да е освѣнь единъ неспособенъ диктаторъ.

» Физіономіята на Гарибалди са изобразява днесъ отъ сажити приключенія, между които тя са явява, и които, като фрлятъ върху му едно временно смаюваніе, праватъ го да сѣлзе завчасъ отъ пѣдесталътъ на родолюбіето си. Това предпріятіе въ Двѣти Сициліи, наченато съ толкосъ дързостъ, свършено толко честисто, видиса точно да е отредено да стане опасностьта за касметътъ му. Тамъ дѣто мисляха че ще прави бой, той

не срѣщаше освѣнь отстъпванія. Единъ народъ му са придаде безъ противеніе, и царътъ му са оттегли, нѣ че са нави, нѣ че го натуснаха. Гарибалди трѣбуваше само да земе върху си едно диктаторство за което никой не са караше, което никой не му отказуваше. Той дору наитри единъ министъръ наименоватъ отъ царътъ и става неговъ! Слѣдователно никой не му пречеше. Той бѣше господаръ на сичко. Що направи той съ тая власть? Дѣ са намира диктаторството му слѣлъ едно дѣйствіе отъ почти единъ мѣсець?

» Сичко е растроено въ царството на Двѣти Сициліи. Нѣма веке нити съкровище, нити черкова, нити правителство, нити народъ! Диктаторството на Гарибалди не бѣше освѣнь едно бързо и страшно растопяваніе. Неспособенъ за владѣй войскити си, той ги уставаше една подиръ друга, за да падне най послѣ у рѣцѣти на най опаснити непригели на Италия. Юнашкія началникъ на Алийскити шипанеджіи не е веке освѣнь орждіето на Мацанизмътъ, и Неаполь става реке мѣстото дѣто сѣ си дали дума да са събератъ сичкити бѣглеци, които иматъ една неумолима умъза къмъ сичкити закони божественни и чевѣшки.

» Таквози е положеніето на челькътъ, който ушь иска да прероди Италия! Той не знае дору да упазе у Неаполь властьта, за която не му трѣбуваше да я завладѣва и която бѣше паднала у рѣцѣти му отъ слабити рѣцѣ на Францъ II. Той вършеше работити толкосъ неблагоприятно, щото въ този градъ, дѣто той влѣзе тържественно съ петъ офицери, забѣлѣжава са веке наченваніето на едно противодѣйствіе отъ страна на онія които сѣ отъ къмъ царѣтъ.

» Защото, народътъ който му са предаде самъ, фаша да устѣща отъ сега униженіето на революціоналното поробваніе, по тежко отъ царското поробваніе. Гарибалди малко остави да стане неродолюбивъ въ една зем

дѣто родолюбие, непостоянно и движимо, загубва са токо съ бържи как-тои дохажда:

» Нѣ това не е сѣко; диктаторътъ искаше името и съсъ подпорката на Сардинія една власт която имаше Викторъ Емануилъ; тая подпорка трѣбуваше на това име, на характерътъ му и на предпріятія му. Днесъ Гарибалди разумѣва че трѣбува да са приносатъ съсъ Викторъ Емануила като равенъ съсъ равенъ, и му казува грубо да си прѣтѣни министрити. На Миланъ, на Генуа, на Туринъ, дѣто името му са обичаше, едно дѣятелно противаніе са показува, и народното мнѣніе на Сардинія скоро ще са съгласи съ правителството си за да гледана Гарибалди като на единъ подданикъ бунтовникъ.

» Англія имаше за Гарибалди добри склонности и състрадавія, които тоя народъ, токо съ положителенъ и токо съ свободенъ, не жали и за това кое то е най дързостно, безъ да сѣ грижи твърдѣ за нравствеността на средствата. Въ Англія явно хулятъ бунтовникътъ, и, ако това са продължава, похвалити отъ днесъ, завчасъ утрѣ ще са измѣнятъ на проклетіи противъ помощникътъ на Мацини.

« Ако Гарибалди имаше баримъ истинкътъ на политическите работи, щеше да сѣ мѣчи най напрѣдъ да подобудни добросклонността на Франция. Напротивъ той не остави случаятъ да я докачи. Въ Франция имаше една партия която бѣше расположена да го видятъ за съюзникъ; нѣ тая партия отъ само себе си ще са принуди да разумѣе че той е непріятель на нашата земя, и защото у насъ, слава Богу, патриотизмътъ навива на страсти, скоро ще има едно чувство за отблжнуване противъ единъ челоъкъ който сѣтъ да са заканюва на освободителити на отечеството му.

« Сѣщо, въ Неаполъ Гарибалди не са вѣрува споредъ безсиліето му и дѣто са е обикоили отъ анархіята; въ Туринъ сѣ лишява отъ подпорка та на пра-

вителството и отъ състрадавіята на мѣніето; въ Лондра вѣстникити сѣ съгласни да го осѣдятъ; въ Франция, познаватъ неговата ненавистъ и неговѣтъ не благодарностъ и той тура между насъ и него народното чувство.

« Ето биланцътъ на това положеніе който мисляха да е много голѣмъ. Отъ най извѣрденото родолюбіе, Гарибалди веке падна въ най положителното безсиліе и неговѣтъ чуденъ късметъ не послужи за нищо друго освѣтъ да са потвърди неговата цѣла неспособностъ.

» И това е то този челоъкъ, който говори серіозно да запали всемірна революція, да нападне на Австрія върху Минціо и на Франция въ Римъ. Той иска да възлезе на Квириналъ когато нашии солдати му пазятъ портити. Той иска да развали Австрійската войска, която има славата да са държатъ петнайсетъ часа на Солферино предъ французската войска! Не знай да стане началникъ на правителството, не знай да бѣде, и още сега не е друго освѣтъ началникъ на една тайфа, и бѣмјува още за предпріятія които бы искали съюзътъ на силата и на дарбата! Въображеніето на народътъ направи Гарибалди за приказка. Колкото и да са продължава това, приказката ще стане комедія.

Официалніятъ вѣстникъ Мониторъ казува че французката войска въ Римъ ще са умножи, че сардинското правителство са известило, че наставленіята на генерали Гоайона му даватъ пълномощіе да разширочи дѣйствието си до колкото военити интереси му позволяватъ. Същиятъ вѣстникъ притуря че прилича само на единъ конгресъ отъ голѣмити сили събрани да рѣши единъ день въпросити станали отъ приключеніята въ Италія; нѣ до тогѣзи, французкото правителство ще си употреби властѣта която, има и ще си испълни длъжностити които му сѣ турягъ отъ състрадавіята му къмъ Св. Отецъ и отъ присѣтствіето на Фран. прѣлпорецъ въ столицата на католическіятъ свѣтъ.

Англійскіятъ министъръ за външнит работи прати на англійскіятъ послан-

никъ въ Туринъ една нота, въ която изражава надѣждата че Г. Кавуръ никакъ не ще да нападне на Венеція и не ще, въ никой случай, да отстъпи въ полза на нѣкоя чужда сила, нити Сардинія нити нѣкое пѣрче отъ Италіанската земя, Г. Кавуръ нѣ само трѣбува той самъ да не напада на Венеція, нѣ трѣбува да въспре да не са приготви никое нападеніе противъ тая провинція въ Сардинското царство.

Въ противенъ случай Англія ще има за праведни отиѣстеніята на Австрія, защото тая сила ще са бие за недовѣреніето на военната си честь. Англія и тя има своити интереси въ Адриатическото море и най послѣ, казува тая нота, и Европейскити сили сѣ рѣшили да упазятъ мирѣтъ.

Сардинскіятъ меморандумъ (продълженіе)

» Веднажъ Сицилія и Неаполъ като станатъ сѣща частъ отъ голѣмата Италіанска фамилія, непріятелити на прѣстодити неше иматъ веке никакво силно доказателство да борави противъ монархическити правила; революціоналнити страсти не щѣтъ веки да намѣрятъ единъ театръ дѣто най безумнити предпріятія имаха честь да сполучуватъ или баремъ да възбудятъ състрадавіето на сѣчкити великодушни хора.

« Слѣдователно може да са мисли че Италія може да възле най послѣ въ една миролюбива фаза, щото да распрѣси европейскити вѣжнотіи, ако лѣви голѣми страни отъ къмъ сѣверъ и отъ къмъ югъ на полуостровѣтъ не бѣха раздѣлени отъ провинція които са нампрѣтъ въ едно плачевно положеніе.

» Римското правителство, като са отказа да са съдружи въ каквото и да е съ народното движеніе, и на противъ като продължаваше за да му противолѣйствува съ най скѣрно настѣриваніе, фана отъ давно да са бори редовно съ народѣтъ който не може да са отърве отъ властѣта му.

» За да го въздържи, за да го въспре да изяви народнити чувства съ които е възодушевенъ, то употреби духовната властъ, която му е вѣвѣрила провидѣніето за една цѣлъ другояче по голѣма отъ колкото онаа дадена за политическото правителство. Като прѣдѣстава на католическити народи положеніето на Италія съсъ видове тѣмни и

лъжливи, като пригласи страстно на чувство то или по добръ да са каже на фанитизмът който има още токо съ сила между нѣкои класове, малко просвѣтени, на общество то, то спелучи да събере пари и хора отъ сичкити къшета на Европа, и да направѣ една войска съставена почти исклучително отъ лица, чужди нѣ само на папската държава, нѣ и на сичката Италия.

• Папската държава бѣше останала за да прѣдставлява въ нашиятъ вѣкъ чуднѣтъ и скърбнѣтъ гледъ на едно правителство достигнало да си държи властѣта върху подданицити си чрезъ подкупници, чужди, за сѣбѣния отъ фанитизмъ или въодушевени съ задѣлката на оброчаванѣ които не бы могли да са сбждатъ освѣтъ като са озаочести сичкиятъ народъ.

• Танзивн работи докаруватъ на най голѣма стѣпнь негодованѣто на Италияцити които сѣ придобили свободата и независимостѣта. Пъли съ състраданѣ за братѣта си въ Омбрѣ и въ Марштити, тѣ показуватъ отъ вредъ желанѣто да помогнатъ за да направятъ да престани едно състоянѣ на работити което е една обида за правилата на правосѣдѣто и на човѣщината, и което живонстудява народното чувство.

• Макарь и да земаше пай отъ това скърбно душевно смѣщенѣ, правителството на царѣтъ мислеше да трѣбува до сега да въспре и да предвари сѣко нередовно опитуванѣ за да освободи народѣтъ на Омбрѣ и Марштити отъ хумотѣтъ който ги натиска нѣ не може да са скрие че разяренѣто дѣто растеше, на народѣтъ не можеше да са въздържи по много врѣме, безъ да са прибѣгне до силата и до нападателни мѣрки. Обаче, революціята като възстѣржествува въ Неаполѣ, можеше ли да я въздържатъ на границата на папската държава, дѣто я викатъ злоупотрѣбленѣята нѣ помалко важни отъ колкото онии, които привлѣкоха непреодолимо въ Сицилія возстѣврити на горнята Италия? [сѣдува]

Сѣкакви нѣща и Новини.

—У Нью-Йоркѣ профессорѣтъ Ловъ измислилъ единъ корабъ да ходи по въздухѣтъ. Разумѣва се че този корабъ ще са кара отъ единъ балонъ, и сега измислили да могатъ да го каратъ на вадѣто щѣтъ.

Г. Ловъ още съ нѣколко души ще сѣдни въ тоя корабъ и ще доджѣтъ отъ Америка въ Европа. Ако сполучатъ таквази рабста, ще направятъ голѣмѣ ле-сница на свѣтътъ.

—Споредъ както казахме И. В. Влахо-Молдавскѣтъ князь, Александрѣ Иванѣ (Куза) пристигна въ Цариградѣ миналата сѣбота и слѣзе въ палатѣтъ на Емирлянѣ, нарочно приготвенѣ за него. Кадѣ пладня Н. П. Сафетѣ е-фенди, намѣстникѣтъ на министрѣтъ за външнитѣ работи ходи при князѣтъ да му рече добръ дошелѣ отъ страната на Портата. Съ другѣтъ листѣ ще му опишелѣ визитата при Н. В. Султанѣтъ и на В. Порга.

—Споредъ грѣцкѣтъ вѣстникѣтъ *Византисѣ*, отъ епархїити имало 74 гласове за новѣтъ грѣцки патрикѣ, 35 гласове за кутилианосѣ Антимосѣ, ветхѣ патрикѣ, 17 за Григорїя ветхѣ патрикѣ 1 за Антимосѣ Византїосѣ. ветхѣ патрикѣ, 5 за Александрїйскѣтъ патрикѣ, 8 за Кизикѣ, 1 за Никейскѣтъ, сегашнѣтъ патрикѣ намѣстникѣ, 1 за Дерконѣ, 2 за Солунскѣтъ, 3 за Серескѣтъ и единѣ за Брусонскѣтъ.

По многото гласове на народно-то грѣцко събранѣ и на синодѣтъ были за Халкедонскѣтъ владыка. И така 11 лица сѣ избрали за патрикѣ и сѣ ги пратили на портата, която още не е отговорила.

—Отъ 8 юлія до 5 Августа у цариградѣ сѣ умрѣли 991 души, отъ които 548 мусульмани, 359 христїани и 84 Евреи.

—Спомоществователити на Ц. В. въ Цариградѣ, като сѣ увѣрили че издательтѣ на тоя вѣстникѣ нѣма да го издава веке, подарили на българската книжнина опова което оставатъ да зематъ до дѣто имѣ сѣ свърши спомоществованѣто. Слѣдователно тѣ си дали билетити като назначили на тѣхѣ че книжнината има право да търси тѣя пари отъ издательтѣ на умрѣлиятъ Цариградскѣ вѣстникѣ.

Това показва тѣхното добро расположение къмъ общината, и нѣе като ги похваляваме за благородната имѣ по-стѣжка, не можемъ да не забѣлежимъ и на външнитѣ спомощници на Цариградскѣтъ вѣстникѣ да послѣдуватъ добріятъ примѣръ на тѣя царограждане Българе. Нѣка прочее който има билетѣ и е заплатилъ за напредъ за тоя вѣстникѣ да си прати билетѣтъ на об-

щината като ѣ даде правото да събере тѣя пари.

—Извѣстиватъ че Г. Хаджи Велико Стефановичѣ, единѣ отъ доведенити въ цариградѣ Тулчанци по заповѣдъ на В. Везирѣ, като сиутишелѣ у Тулча, уловилѣ сѣ отъ правителството и са пратилѣ пакъ у Цариградѣ. Казуватъ че той ималѣ руски паспортѣ и съ силата на тоя паспортѣ оставилѣ ц-градѣ и отишелѣ на Тулча. Той е упрѣвилъ отъ нѣколко дни на В. Порга.

—Увѣриватъ ни, че Г. А. Рачинскѣ, руски консулѣ въ Варна, щѣлъ да си иди тѣя дни за Русїя като мине презъ нѣколко мѣста изъ Българїя и отъ тамъ прѣзъ Віена и въ Русїя.

Нашиити читатели помнятъ каква роль игра тоя консулѣ по великденското приключенѣ въ българската цар. черква и каква игра му играха пакъ нашии Българе.

Не ще бжде злѣ да забѣлежимъ не-счастїето което сѣ случило на учителѣтъ въ Хаджіоглу Пазаржикѣ, по причина на дохожданѣто на Г. Рачинскѣ въ тоя градѣ. Ако помнятъ нашии читатели, рускѣтъ консулѣ бѣше отишелѣ въ Хаджіоглу Пазаржикѣ, и безъ да не-катъ хората, Г. Рачинскѣ сѣ сѣкакви примазулки сполучилъ да стане искренѣ прїятелѣ на тоя учителѣ, който горкїятъ не е достигналъ до тамо за да познае лукавщинити на свѣтътъ. Слѣдъ излизанѣто на рускѣтъ консулѣ отъ Пазаржикѣ грѣцкѣтъ вѣршенски владыка намѣрилѣ причина да направи протодушнѣтъ учителѣ бунтовникѣ, и чрезъ правителството сполучилъ да го изгони изъ епархїята си. Казуватъ че тоя учителѣ си намира отъ нѣколко врѣмѣ у ц-градѣ, отъ дѣто ушѣ щѣлъ Г. Рачинскѣ да го заведе въ Русїя да си продължава наукити. Ще сполучи ли? Господѣ знай.

Мон. въ Ц-градѣ 1860 Септ. 27

Лир. Тур.	Гр.	...	...	121	20
Лир. Англ.	...	...	...	133	20
Минцѣ	...	...	...	63	

Има ли Българи у Турско или нѣма? Колкото чудно и да ся види това питаніе, обаче то си има мѣстото серіозно да са разгледува въ сичкити европейски земи, като исключимъ може Руссія и Австрія, които като иматъ непосредствено сношеніе съ жителити на Турція, знаятъ на какво да сѣ държатъ.

Наистина има статистики, има твърдѣ учени книги върху Истокъ, има разказуванія на пѣтници, които показуватъ въ европейска Турція сѣществуваніето на 4 до 5 м. отъ единъ народъ, когото наричатъ Българи, който думатъ тѣ да е ту Славянски, ту гръко-славянски, народъ на когото языкътъ са говори чакъ отъ Олимпъ дору до устїе-то на Дунавътъ, народъ който си има своя исторія, който проводи едно врѣмя св. Кирила и Методія да занесѣтъ на западни славяни спасителното слово и наукити, народъ който има прави и характерически подробности които го отличаватъ отъ Гръцити.—Сичко това го казуватъ ученици. Въ европейскити политически хора, вѣстникарити, дору и съчинителити на политически брошурки върхъ Истокъ, върху работити на Турція, сѣ на това мнѣніе че сичките христіани въ Европейска Турція сѣ Гръци, съ исключеніе на Влахити, Сърбити, Бошнацити и Черногорцити, на които въ Европа познаватъ съвършенното сѣществуваніе.

Колкото за Българити; тѣхъ ги нѣма, казуватъ тѣ. Г. Абути, Г. Казати сега наскоро говоряха за десѣтъ милиона Гръци. Българи ако има, тѣ сѣществуватъ, тѣй мислятъ хората, като едно малко нрче между десѣтъхъ милиона гръци. Казуватъ че ако сѣществуваха 4 до 5 милиона Българи, една толкось многобройна народность щеше да си има своя отборъ хора, както има гръцката или армянската народность. Гръцкитъ отборъ хора, Арменскитъ отборъ хора, занимаватъ въ Турското царство замѣтелни общественни мѣста, тѣ сѣучаствуватъ на политическіятъ животъ на Отоманската имперія, тѣ пра-

вятъ да ся говори за тѣхъ въ дневни ти приключенія; нѣе познаваме гръцити и Ерменцити думатъ тѣ.

Казуватъ още познато ни е че Отоманското правителство употребява съ сѣщото правосѣдіе сичкити народности подчинени подъ скиптрътъ му, слѣдователно Българската народность щеше да бѣде прѣдставена въ замѣтелни ти обществени мѣста, въ правленіето, въ чиновети, тѣй сѣщо както сѣ представени гръцката и арменската народности.

А пакъ нѣе знаемъ, казуватъ тѣ че царограшкитъ патрикъ е гръкъ, високото духовенство е гръцко, въ патриаршіята сѣществува единъ народенъ съборъ съставенъ отъ гръци, има една докторска община на която членовети сѣ по много гръци, най главнити отомански посолства въ Европа сѣ заняти отъ гръци, Гръцити ставатъ професори въ царскити училища, В. Порта употребява въ сичкити части на администраціята едно голѣмо число Гръци, най послѣ главнити търговски банкерски кѣщи сѣ гръцки, и купища гръци които сѣбѣщаме въ Парисъ, Лондра, Манчестеръ, Ливерпулъ, Ліонъ, Марсилія и вредъ по Европа сѣ агенти на тѣ кѣщи.

Сѣщото е и за Арменцити. Едно голѣмо число отъ тѣхъ занимава мѣста въ правителството, отъ тѣхъ има дѣто държатъ високи мѣста въ министерството на външнити работи, отъ тѣхъ има дѣто сѣ пашин въ войската и въ флота-та. Кой не знае че тѣ сѣ въ Турція презѣсходити банкерни, че тѣ сѣ закуповачити на гюмуруцити въ най голѣмити скелі, тѣ сѣ наемачи или директори на царскити фабрики, каруватъ съ вапорити и сѣ най голѣмити занаяти, които сѣ ся родили по причина на смѣсваніето на Европа съ Истокъ.

Тѣй то сега разсѣждаватъ хората които държатъ перо въ рѣка. Европейскитъ народъ, и той, има свои доказателства които не по малко ся видятъ да струватъ нѣщо. Видѣли ли са нѣкогн казува той, Българи въ нашите градове? Обаче нѣе сѣбѣщаме въ тѣхъ Ки-

нези и Папуи, дивацити отъ Океанія.

Ако не трѣба да ся чудимъ че Европейскитъ народъ не е подобрь извѣстенъ за единъ народъ който нѣма никакво сѣществованіе политическо нити автономія, ако трѣба да зекимъ за сѣбѣнно мнѣніето на Г. г. Абути, и Казати и на толкось други, които, като ся улавятъ за голѣми политически въпроси не щѣтъ да знаятъ за единъ народъ отъ 5 милиона, или ищатъ да ги сѣбѣщатъ съ гръцити—обаче отъ друга страна трѣбва да исповѣдаваме че полсженіето на Българскитъ народъ, то само, дава причина на подобни догадки. Защото, по злощастіе, наистина е че тоя народъ държи подолжитъ бѣдственъ стѣпнь прѣдъ двата други народи, че той е дору почти загубенъ между тѣхъ, въ сичкити отншенія на общественното сѣществуваніе; не е по малко вѣрно че той нѣма личности които да могатъ да привлекатъ върху си вниманіето на Европа, или които да служатъ за точки на сношеніето съ нея.

Споредъ това не може да сѣ избѣгне за да не бѣде тоя народъ толкось малко познатъ или правствено отлѣченъ отъ Европа.

Ако ся пита коя е най послѣ причината на тоя доле стѣпнь, бѣдственъ, ако нѣе униженъ, коя е причината дѣто единъ толкось многоброенъ народъ нѣма никаква общественна важность щото да сѣ остави за да не са знай отъ образованныятъ свѣтъ? Тая причина не е друга освѣнъ нѣманіето на просвѣщеніето въобще, слѣдствіето на едно ученіе, наусенато, малко развито, недостаточно.

За да направимъ нашити читатели по добрь да разумѣятъ че това е самата причина която вѣспира българити да сѣучаствуватъ на общественнитъ животъ въ отоманската имперія съ сѣщото преимущество, както гръцити и арменцити, нѣе ще разгледаме положеніята, състояніята, предпріятіята, занеманіята азъ които и трити племена иматъ, едно равно и слободно допущаніе, за да покажимъ въ какви стѣзирности

или съ какъвъ успѣхъ тѣ сж тамъ представени.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Септем 30/12 1860.

— Отъ Плевенъ ни прашатъ едно изложение подъ заглавие: « Калеска за Г-на бурмова отъ Троянската статія, която ся въѣсти юще заминалата година 1859 въ В. България ». Въ това изложение дописникътъ доказва че Г. б-овъ безправилно приписалъ това притяженіе на Г. Михайловскаго и Славейкова — когото то принадлежало было нему. Само ще забѣлежимъ че дописникътъ колко да си има превлата, той не трѣбаше, по подраженіе г. бурмову, да употреби безприлични израженія.

Завала бурмовъ! не стига дето статіята му го увижи толкова — и го накара безъ време да са покаже предъ сичкитѣ какъвъ е и каква завистъ и страсть въ сърцето му дѣжала! но, юще при това му ся представяватъ и опроверганія — маkonto, ако и да може, неможе нищо каза; защото настоятелството му запрети да пѣли книжницитѣ съ такива глаурави нѣща. Азъ да бѣхъ отъ истина оставяхъ съчиненіето на книжницитѣ. Да пишъ, пакъ да немогъ да напишъ! (?) Удовѣтвorenіето си, г. бурмовъ, въ такъви случаи треба да го търсите отъ настоятелитѣ на книжницата.

— Село Тетевенъ което е заселено напособи отъ 1000 кмщи, не е имало до скоро никакво училище. днесъ то има двѣ — едно женско и едно мъжско. Първото ся е съставило отъ мѣкой си Тетевенецъ на име Крачулъ Ивановъ и живещий въ Крайова; този любородецъ като го сжстави, опредѣлялъ му и доходътъ безъ да иматъ селянитѣ никаква грижа за него. Богъ да благоденствува такива любородци и да ги умножи. Въ мъжското училище сж нахождатъ до 350 ученици — въ женското до 85. Испитаніята на тѣзи училища за първи пѣтъ были омижъ година — и тазъ година за втори; ученицитѣ както на едното тѣй и на другото, ся отговорили доволно добръ — и тѣхнитѣ родители остана твърдѣ благодарни. Наукитѣ въ които ся испытвали сж: катихизисъ, българска грам., землеописание, аритметика и търговскій чинъ... за момчетата. Момчетата имали: св. исторія, вѣтхій и новій завѣтъ, българ. грам., първи понятія отъ аритметика, катихизисъ, краснописаніе и шевъ.

— Увѣряватъ ни отъ Казанлъкъ, 21 Тврія че Г. С. Груйолу като ся научилъ че Н. В. Везирътъ ще мине прѣзъ Славейкъ направилъ единъ арзухалъ до Н. Высочество. Споредъ дописникътъ ни, съдържаніето на тоя арзухалъ было безъ подобно. Отъ колкото сж ся дали до сега на Н. в. второ нѣмало като него.

Главната мисль на тоя документъ была че унѣ жителити въ Казанлъкъ представятъ чрезъ главнитѣ си граждани Г. С. Груолу благодареніята си; че състояніето имъ е отъ най добрити, толко отъ къмъ хайдузлукътъ колкото и отъ къмъ друга. странъ. Арзухалътъ ся подписалъ. — Не разумѣваме твърдѣ добръ: Г. Груйолу търси чорбаджиликъ съ тоя арзухалъ, ще ли да сполучи въ това (?) врѣмето ще го покажи. Не добро бѣше за Г. Груйолу, рѣшето да похваля, за свой интересъ, да кажи истината, както и други ти, за общото добро.

Отъ сжщията грядъ получваме съвременно и едно изложение възъ състояніето казанлъшко. Казанлъчане има, казва дописката, да дѣлятъ нѣщо, но и тѣ не знаятъ какво е. Сички казанлъкъ мѣза на една бабилонска куля. Двѣ партіи ежедневно сж една противъ друга. — Училищата имъ до толкова добръ наредени дѣто вѣматъ никакъвъ порядокъ; учителите имъ до толкова учени дору и медицината знайтъ. Чувство къмъ доброто, усърдіе къмъ ученіето, народностъ относително къмъ народнитѣ си работи, не сжществувало въ казанлъкъ. При тѣзи сѣки може да кажи съгласно съ дописникътъ че не възможно е не възможно до най послѣдніятъ предѣлъ, интересити да ся сѣбятъ за едно общо добро додѣ егонизмътъ и страсти причиняватъ упорна борба.

— Съобщаватъ ни една дописка съ едно слово изрѣчено въ Добродолскій мѣнастирь. дилецъ четири часа отъ Ломъ, на денѣтъ на успѣхъто богородично. — Този мѣнѣстирь видя ся да е былъ много врѣмя въ непознатіе, ся изнаѣрилъ предъ шесть години отъ единъ свѣщенникъ старецъ п. Селивестрія. Неговата ветха църква днесъ ся подновила и ще ся освѣти наскоро. Въ параклизътъ на този мѣнастирь са нахождало една агіязма; тѣзи агіязма като ся копаза намерили сж двѣ плоча, нѣколко кръста отъ пиринчъ и единъ сребаренъ тасъ. Мѣнастирътъ въ рѣстопаніето на това време може да успѣй да ся устрои 4-5 одан за гостити.

Съдържаніето на словото ся относъ къмъ чудотвореніята на свѣти безсребренци Козма и Даміана. Тѣзи отъ истина казва словото, свѣтици показана много чудеса: много

болли отъ различни болки сж ся исцѣлява отъ самото тѣхно сърдечно покленіе. Словото това търси съ едно рѣчъ да ободри усердіето човѣческо къмъ спомаганіето на този мѣнѣстирь, и тѣй казва « при таква чулеса трѣбва ли да сме хладнокрѣвни въ спомаганіето къмъ този божій храмъ? »

Въ това проповѣдникътъ може да има право и всякъ знай защо нашити свѣти мученици приватъ сѣкога чудеса, но, житиити тѣхни днешни подкрѣпителни прѣказаватъ много пѣти отъ тѣхнитѣ чудеса. Тѣзи напособи сѣноги като зематъ отъ народътъ пари, не обръщатъ вниманіето си никакъ да помислятъ за неговото добронли просвѣщеніе — освѣтъ за тѣхното ся удоволствіе. И не знайие въ какво може да сж задоволи повече нашити свѣтици — хората ли пари да не даватъ или духовнитѣ удоволствіето ся да ограничатъ. Отъ не ми то при Ахелю мѣкон мѣнастирь ся е явялъ, полвивате българе опляни — а какво добро за тѣхъ показа? — Треба, господа, народътъ като пия вашето повѣреніе и ви да имате неговата нѣдостъ; да го спомагате за училища, да приватите прибѣжище за бѣднитѣ — съ една рѣчъ да имате въ дѣйствието сичкото човѣколюбіе; въ такова отношеніе народътъ никакъ не ще са отрече да ви спомага.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

КЮСТЕНДИЛЪ 7-мерія 8 1860

Г-не редакторе на вѣстникъ България!

Два мѣсяци са почти изопниха отъ какъто са намирамъ изъ Кюстендилъ по занятната си търговія, и нищо важно и за похвала достойно не замѣчихъ, освѣтъ като ся наложилъ единъ пилица, единъ навѣтникъ и кайровъ ученикъ владика, който неославно злоупотребленіе и соблазналъ и наскорбѣлъ всичката Епархія кюстендилска. Макаръ тѣя и да ся се по сабудили отъ тяжкѣ сѣтъ за да се отъргате отъ петерпимото грѣхо фанариотско нго, които и положили добро начало на това отърваніе, но копеца, както ги предлага поведеніето, злѣ го окончаватъ, като имъ ся ще съ едно топорно удареніе да соборатъ джбъ-о.

Тука ще сѣмъ да режъ: Блазе ся на Шчплене и Новоселци, които са уже отървуватъ отъ фанариотското несиносно нго, когосичко що започнали, започнали го съ основателно (теменно) Благоразуніе, съ сжогосіе, и посоянство, съ братако и искрено споразумѣне.

Тъ, като са огнели предъ негово в. превосходителство В. Везиръ на Нишъ, приели се и гатъ честно и благоразумно, и като предложили предъ мазарето жалбитъ си противъ фанариотина нмъ Діониса и противъ Епископа нмъ Панарета; и докль несполучили рѣшеніе отъ великаго Везира и докле нмъ са неопрѣдѣлилъ нмъ владичинтъ злоупотребленіи за испитателъ Негова преславностъ Кюстендилскія Каймакамъ, (който былъ въ сжщото време и той при В. В.) не са се отдѣлили отъ честного лице на негово превосходителство

Слѣдователно же, като сполучили високого благоволеніе, абіе рѣшили са во свѣя си, а слѣдъ не много време, отважда и негова преславностъ право въ Щипъ, и абіе почналь съсь прилѣжаніе да изслѣдува всичките глобевенія, които са ставали чрезъ фанариотскитѣ рѣце, и повржало за доволно количество отъ грошове до 40, хиляда на оглобенитѣ христіане само за вули, а теугерето са испроводили на В. В. да рѣши и за другите като емпатичи и милостини

Като ставали испитанія предъ мезлиша, Панаретъ (Епископо) се закарелъ, че не былъ зекаръ. отъ свещеницѣтъ фамилятика и послѣ са невадилъ отъ Щипската каза, който сега съсь старца си Діониса наипрагъ тихо и безъ мольво пробѣжише въ Кюстендилъ.

Като си содружаватъ вынѣ и двамата въ Кюстендилъ, какви слученія и повреди не причиняватъ на бѣднитѣ Кюстендилци най първо са воуружили на царското име да са неспомянува вече въ Церквата на Свита Служба че было грѣхъ: Грѣшю и прогнваю на Бога и на закона. Очи имать и невидатъ отъ природната си злоба, уши имать и нечуять отъ безсловесната си іаростъ, разумимать и не разумѣватъ отъ безгнѣвното пннство щото ници въ законътъ: «Нѣсть власти яже не отъ Бога.» Сщія же власти отъ Бога утвѣрени суть. Тѣмже противляйся власти божію пов. леноу противляется. (римл. гл. 13. ст. 1. и 2.) «и пакы: Молю убо, ꙗже всѣхъ творити мѡлтва моленія, прошенія Благодаренія за вся чловѣки: за царя за вся юже во власти суть: [Гичот: гл. 2: ст. 4: 2:] и пакы петрово посланіе: „Бога бойтеся; Царя чйте. (гл. 3: ст. 17.), Може Г-не отъ нераостіи вы българскія іазики да не позавате какво и що не знаете. Е азъ аная и турски да вы докажа горечености Божіи повеленія: „херъ биръ хокуматъ іоктуръ ки Алахтанъ олмаѣ (ве дуилад) оланъ хокуматларъ Алахтанъ тинъ олукишлардѣр. ниди хокумата карши дуранъ, алахан терги бляе карши гелѣр (ром. 13. а;

1 ве 2) гене имли епископъ евелъ тембихъ едержмъ ки джумли инсинларъ нчунъ доаларъ нязларъ шефи етаръ ве шукюрлеръ кѣлѣна патишахъ пчунъ ве джумли мансѣта оланъ кимселеръ пчинъ (гем: баш, 1: ве 2: гине петросунъ джумли нмъ мектубъ: карлашлѣи севѣнъ Алахтанъ коркунъ падишаха хозметъ игнѣнъ (2: баш; 17:) на това някон отъ кю тендилскитѣ первенцы несиѣнъ да имъ се противатъ или поне да ги почитатъ съсь кон власть п. аватъ тіа безчинія и не правди яа закона нмъ: но еще строго заирѣчаватъ тѣзи фанариоти. Ако бы нѣкой дѣржалъ за наирѣдъ да заповѣда на свѣщеницѣтъ или на клириците, или свѣщениците и клириците си отъ своеволие мерзали да спомянуватъ царското имя, строго ще са накажатъ за присегнѣніето, на владичките заповѣди. Тія 2-ма фанариоти за друго се не занимаватъ анесъ за анесъ токмо да подкупватъ прости и грѣкоманитѣ конто да ги искатъ и за наирѣдъ да имъ [шѣка разумѣватъ].

Научивамъ си отъ достовѣрни доказателства, че Діонисъ вакховъ (Богъ на пѣницѣти) ималъ до 250, яланджиски печяти (мухуре), който чувалъ въ сандѣка си за нуждо врѣмѣ, и съ тѣхъ е сега печятилъ 2: Маазара, кой-то ужъ испратени отъ Щипска и Боченска стр. на за защитата му.

на 29-ый августа замѣна презъ Кюстендилъ единъ кратовски благоговѣнъ и честенъ свѣщеникъ на пѣсхаджа Пана Апостолъ содруженъ съсь единъ достопочтенъ чорбѣжіа на имя Г-нѣ Траича, ако не грѣша и мего му, нарочно испроводены съ мазаре до В. Везиръ да представатъ и тѣ жалбѣе си противъ владичките злоупотребленія и злоумы, и притомъ да просятъ и испитателъ за изслѣдуваніе на глобѣе конто са ставали въ кратовската дѣржава отъ Діониса, отъ епископатъ му Панарета и протеснигелатъ му Макария.

Щипляне новоселци и критовцы почти опремаха Кюстендилци въ постукуваніето и постоинството си противъ владиката вѣроятно и че тѣ ще станатъ първы, споредъ словата Христови, и будутъ первы послѣдны, и послѣдны же первы много жезванія, мато же избраны... не дай Боже! на Кюстендилци да изгасне распалената имъ ревностъ и родолубіе. Сумнително е обаче като до сега непоказаха въ никаквъ случай смѣлоствъ върху владиката но токмо чая Бога спасающаго яа.

Младешите ако и да пѣмтатъ и напредѣватъ въ предприетото си положеніе, но старите ги непременно п. енятсгиватъ съсь имайте терпѣніе, работата е сирѣшена, царя нече фесатъ и при това нмъ пакъ вду-

хиватъ, и страхове, на примѣръ за едикое движеніе ще давате отавѣтъ, за едикой работа ще ви суди владиката, и съ това на млааите прикжсватъ ревността и себеси исполняватъ волята на пристрастного си поведеніе съсь вл..... таквѣята са двама..... на който послѣ ще да паша имената, за сребро Іуда предаде Христа а тѣ... но нека уаждголтствува Всевышній, Милостивѣйшій нашъ царъ и Благодѣтельныйшій Господиръ — Султанъ Аб. Меджидъ Ефенди на пѣ, и ногова десна нога велики В. Кѣбрѣзли Мехмедъ Паша, че нече да остави у презрѣніе неговите вѣрноподаный раби Кюстендилски жители. та да са натискагъ отъ некои користолюбиви владичи и подкупены приврженицы... Отъ неколку дны жестоко и безчеловѣчно напада на учителя Дамаскина, Діонисъ са хвали и скрѣца съ зубите си да го испроводи на заточеніе, който кога дойде отъ Нишъ, въ исгата вечеръ му прати хабѣръ, утре да се дига гунайки (va tön pişir ö diaholos), но вся суета че като неусиѣ окаянийо послѣ ниваръ учени, че. небилъ заповедалъ той на слугата си по самоволно товп той направилъ... а епископо Панаретъ, ся често приготовлява да му вади поктите отъ перстыге, но ще да му.... а причината е като беше Діонисъ на Нишъ а Панаретъ на Щипъ; юргечискіо хеснафъ имали обичай да си служатъ празднико святи Гедеона с: пророка Илія и покапали учителя да имъ проповѣда слово: и той по должности приказалъ слѣдъ Евангеліето отъ житіего и коего са всички благодариха, но цинцарите и грѣкоманите ся раздражняха като злѣ разумяха и истѣлкуваха сказаніето. И безпрестанно касветатъ учителя който съ намира по опасностъ, охъ лукавство и грѣцка злоба! Богъ да поживи сичкии Кюстендилци... Защо тѣ нечатъ остави учителягъ си да са напастува отъ тѣзи врази, които ежедневно шиватъ най зли прикки на Кюстендилци... тѣ са доводны да възбраватъ и себе и учителягъ си отъ нападеніята Діонисови врази и неговите приврженицы.....

Цинцарите и грѣцѣге [во обще педума мѣ за всичките, защото и отъ тѣхъ има добромисленници] но само за злѣте п. лувкавите думамъ: тѣ ако бежа здрави и вѣрни нешеха да избегуватъ изъ церквата да се влечатъ като лихви кози, изъ помежду словесните оцы, во времето когаго ся спсмякува царското имя, като кучета отъ кѣща на кѣща да созрѣватъ женѣте и чадата на честыте и цѣломудренните българе. Тѣ ако

имаха стидъ и срамъ не щяха да бѣждатъ като безсловесни скокове по улиците градски, да наблюдаватъ цѣломудренните млади чада бѣлгарски:

О честни и цѣломудренни кюстендилски бѣлгаре! недопускувайте на тѣя безчестни скокове безъ причина да влезатъ у вашите честни дѣмове защо отъ една крастава овца; хилядо зематъ зараза. Отъ една гнила вбука гниятъ и прочийте. « Премудрий Сирахъ дума: касайся печель очернится общадися гордому точень ему будетъ ... « Бѣгайте отъ тѣхното сожитіе, за да не приемате некая душевна зараза защото тѣ са отвокъ показуватъ овцы, а отъ нетре са вжиды лукави, грабища сосъ варъ изназапи; а отъ внетре пажны мржсотія: (за всите не думамъ)....

Да поврѣна пакъ за кюстендилскія мѣожъ Діониса тоя фанариотинъ безбожникъ, тоя, тоя до шестъ седемъ часа ношя не ракия, а сутрина (като се изблюва) служи свята литургія, ужаснися небо, и вострепера зема! а епископо му е сущий еретикъ, той (пезная по коя причина, верую нещичтува благопристойно всичките членове, сега въ недели стояхъ и азе на с: литургія въ църквата. И той беше дошехъ въ църква, пріспе врея да чете верую косто заночна гречески незнамъ отъ каковъ случай нехте да я исчете совершенно понеже туку като дойде до “ прежде всѣхъ вѣхъ ”, друго всичко пресковна само туку “ будущаго вѣка аминъ. ” Косто ми дойде странно и за чудо, и кого попитахъ тѣя що биха оконо мене тѣя ми се отгвориха че и другъ пажтъ правилъ сущото. [сѣлдува]

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Италянската революція влѣзва въ една фаза твърдѣ мѣчна. Противодѣйствіята на духовети въ Неаполь, неувѣреніята на европейскити кабинети които поддържяха съ вліяніето си революціята на полуостровътъ показуватъ състояніето на Кризата въ която се намира на тоя часъ италянското движеніе.

Ентузіазмътъ, съ който сж пріемъ Гарибалди въ Неаполь фаналъ да се умалаява. Неудоволстіето на свободната партія противъ бурбоинти види се да угасна сѣлѣдъ като излѣзе Францъ вторий и фанаха да угаждатъ че не на-

правили друго освѣтъ си промѣнили господартъ. Новити господари сжщото търсятъ, сжщата умраза къмъ народътъ, никакъвъ почетъ къмъ единъ народъ братъ. На тѣя причини са притурятъ и политическото униженіе на земята и анархіята ѝ. Но е само това. Въ хазната сѣки бѣрка безъ да го пита нѣкой, лошото нареждане на полиціята, за което се плачеха и напръдъ, се е сжщого: други хора но се сжщити безпорядоци.

Слѣдъ това състояніе на работити въ Неаполь, извѣстятъ че сардинскіятъ генералъ Мармора са чакалъ тамъ съ 20 х. войска. Страхътъ у Неаполь е голѣмъ и по богатити бѣгатъ изъ градътъ.

Споредъ Туринскіятъ вѣстникъ Опиніоне, царъ Викторъ Емануелъ, слѣдъ като пріемъ едно писмо отъ Гарибалди тръгналъ за Анкона и отъ тамъ за Неаполь. Пжтуваніето му было ушъ за да са прибѣрза присъединеніето на срединята Италия. Споредъ други извѣстія Викторъ Емануелъ остави княза Каринянъ да управлява на мѣсто царътъ и това показва че ще се забави по пжтуваніето си. Цѣлѣта на това пжтуваніе была ушъ да са приближи до Римъ и най много до Неаполь за да може по лесно да си употреби вліяніето врѣхъ Гарибалди.

Гарибалди още ся занимава съ Неаполь за да може да мысли за Римъ и Венеція. Той гледа да приземе още двѣти неаполски калета дѣто сж държи войската на Неаполскіятъ царъ. Макарь и да изгуби на три пжти при Капу, Гарибалди навилъ и малко остава още за да приземе Капу.

Слѣдъ умножаваніето на французската войска въ Римъ, нищо по ново нѣма отъ нея. Нѣ Австрія много ся готви. Императоръ Францъ Иосефъ заповѣдалъ да ся събере още 100,000 войска. И страха на Австрія не е само отъ къмъ Италия, той е и отъ къмъ Унгарія.

« Кореспонденціити отъ Пеща до Виѣнската Преса отъ 2 Октаврія (ч. к.) извѣстятъ че запираніята

станали въ много градове въ Унгарія. Секретаринътъ отъ търговската камера, адвокатинътъ Шторкингернъ, Латиновичъ мушьеринъ, тѣй както и единъ типографъ сж турени въ тъмница. Военниити приготвниія на Австрія ставатъ съ най голѣма пѣргавостъ. Военниити кораби, които стояха на Гаета и въ Сирія повикахаса и сичката флота е събрана на Пола. Шестъ вапора отъ компаніята Лондъ сж въоржжиха съ топови и са присѣдиниха на царската флотъ. Въ Венеція веке фанаха да са появяватъ самъ тамъ бѣлѣци за подиганія противъ Австрія.

Вѣстницити се са занимаватъ съ съ вижданіето въ Варшава. Това вижданіе са ушъ оставило за 10-22 Октомвр. по причина, че рускіятъ царъ чакалъ да роди царицата, която была непразна. Нѣмскити вѣстници продължаватъ да казуватъ че това вижданіе нѣма цѣлъ да дѣйствува противъ франція, нѣ противъ италянската революція, на която распаленити началници мжчатъ са да я распространятъ, като зафанатъ отъ далмація, въ Унгарія, въ руската и австрійската Полша и по сичкити славенски земи. Отъ тѣя приключенія за да са пазятъ, тримата царіе, руски, австрійски и пруски, са съгласяватъ и зематъ мѣрки, за които ще са разговарятъ въ Варшава.

На 13-25 Септетемъ пристигнали въ кобуръ прускіятъ князь-регентъ, жена му и детето му, които на другіятъ день, въ черни дрехи, посрешнали англіиската царица съ мжжа ѝ.

Великіятъ князь руски наследникъ, Николай Александровичъ, получилъ чинътъ полковникъ.

Меморандумътъ на Сардинія.

(продълженіе)

За виковети на подигнатити въ Маринити и въ Омбрія, цѣла Италия са пажали. Никоя сила не бѣ могла да въспре хиляди италянци, отъ югъ и отъ сѣверъ на полуостровътъ, да тичатъ на помощъ на братіята си,

Които са плашатъ отъ злочестити подобии на онія въ Перуза.

« Ако останеше безпристрастенъ въ средъ това всеобщо повличаніе, царското правителство ще са тури право въ противностъ съ народътъ. Общото кипеніе, което произведеха приключеніята въ Неаполъ и въ Сицилія между плънтъ ще са прероди завчасъ въ анархія и въ безпорядкъ.

« Тогази ще е възможно, дору и въроятно щото редовното движеніе което са извърши до сега, да земе завчасъ характерътъ на насилието и на страстта. Каквато и да е силата на идеи за редъ въ Италианцити има поощренія на които най образованити народи не могатъ да стоятъ на срѣща. Напстина, тѣхъ трѣбува по много да ги уплакувани отъ колкото да ги хулимъ ако, за първи пѣтъ, са оставятъ да са повлекжтъ на насилственни противоположности, които могатъ да докаратъ най бѣдственнитъ слѣдствія. Исторіята ни учи че народити които сж сега на върхътъ на образованіето, направили сж, за по маловажни причини, най плачевнитъ насилия.

« Ако оставеше полуостровътъ на подобни опасности, царското правителство щеше да е виновато къмъ Италия; и къмъ Европа не ще да бжде по малко виновато.

« То ще каже че не си е изпълнило длъжностити къмъ Италианцити, които съкоги са слушали съвѣтити за умѣреностъ които то имъ е давало, и които му повѣриха високата мисія да управлява народното движеніе.

« То ще каже че не си е изпълнило длъжностити къмъ Европа, защото то са е условило съ нея нѣравствено за да не остава италианското движеніе да са изгуби въ анархіята и въ безпорядкътъ.

« За да изпълни тая двойна длъжностъ, царското правителство, туку като му прати народътъ отъ Омбрія и

отъ Маршити депутациа да му иска закриляніето му, побърза да му го даде. Въ сжщото врѣме то испроводи въ Римъ единъ дипломатически агентъ за да иска отъ папското правителство отдалечаваніето на чуждити легіони, които то неможе да употреби за да потѣпчи изявеніята на провинциити които опиратъ нашити граници безъ да ни каратъ да са намѣсимъ за тѣхното добро.

« На отказуваніето на Римскіятъ дворъ да са покорява на това исканіе, царътъ даде заповѣдъ на войскити си да влѣзатъ въ Омбрія и въ Маршити, съсъ мисія да възстановятъ тамъ редътъ и да остави свободенъ народътъ да изяви чувството.

« Царскити войски трѣбува да почитатъ строго Римъ и земята, която е около му. Тѣ ще могатъ, ако стане нѣкогипужда, да възпазятъ сѣдалището на Св. Отецъ отъ сѣко нападеніе и отъ сѣко плашаніе, защото царското правителство ще знай да примирява сѣкоги голѣмити интереси на Италия съ почетътъ къмъ върховніятъ начальникъ на вѣрата въ която земята е привързана усьрдно.

« Като дѣйствува тѣй, то е убѣдено да не истудява чувствата на просветенити католици които не смисатъ свѣтската власть, която имаше Римскіятъ дворъ въ продълженіе на единъ періодъ отъ исторіята му, съ духовната власть, която е вѣчната и непоколебаемата основа на вѣроисповѣдната му сила.

« Нѣ нашити надежди отиватъ по далечъ още. Ние сме увѣрени че гледътъ къмъ еднодушіето на патриотическити чувства — които са показуватъ днесъ въ сичка Италия, ще припомни на върховніятъ понтифъ че е былъ, има нѣколко години, высокіятъ подбудителъ на това голѣмо народно движеніе.

« Булото, което сж турили свѣтънцити, въодушевдени отъ свѣтски интереси, върху очити му, ще падне,

и тогази, като познан че преражданіето на Италия е въ намѣреніята на провидѣніето, той ще стане пакъ бащата на Италианцити, както той никог не е престанжалъ да бжде върховенъ и почетенъ баща на сичкити вѣрни.

Туринъ, 31 Августа (12 Септем. 3 1860.

Сѣкакви нѣща и Новини.

— Миналата недѣля Н. В. князь Куза са пріе отъ Н. И. В. Султанътъ на аудіенція въ палатътъ на Доли — Башче.

На два часа слѣдъ пладня, Н. В. князьтъ отиде до палатътъ съсъ вاپорътъ *Вукела*, който му бѣше пратенъ нарочно. Отъ вѣнъ палатътъ имаше наредена вонска, а отъ вѣтръ сичкити хора отъ палатътъ бѣха са наредили на половинъ вжгъ.

Н. Высочество, съдруженъ отъ Н. П. Кямиль бей, вводителътъ на посланицити, отъ палатскити камеріери и отъ секретарити на Н. И. Величество, мина прѣзъ *Мабейнтъ* и влѣзе право въ салата за пріеманіето наедно съ Н. В. Аали паша и Н. П. Савфетъ Ефенди.

Н. Величество Султанътъ, облеченъ съсъ скжпата царска мантия и съсъ своята царска каваларія Меджидіето, стоеше правъ прѣдъ престолътъ си. Князьтъ носяше генералско облекло и шапка съ бѣли пера.

Князьтъ изрази на Негово Величество « Колко е былъ честитъ да са намѣри прѣдъ Негово Величество за да му благодари за гражата и за състраданіето които Негово Величество благоизволи да покаже къмъ княжествата на Молдавія и Влахія.

» Той са радовалъ за толкосъ благосклонното въспріеманіе дѣто му направили, както и за великодушіето на императорското гостепрѣимство.

» Той и народати които той управлява неможатъ да познаятъ по до-

брѣ сичкити тѣмъ показуваніа на царската грижа и благосклонность, освѣтъ като желаятъ добро здравіе на Негово Величество и напредваніе и славата на Имперіята.»

Негово Величество благоизволи да пита князьтъ за здравіето му. Негово Величество научилъ че той ималъ излоко треска на Галацъ и Емирлянъ. Князьтъ благодари на Негово Величество за една толкосъ голѣма благосклонность. Негово Величество попита князьтъ да ли са е благодарилъ огъ в: порътъ който го донесе до Цариградъ: князьтъ пакъ му благодари.

Князьтъ зе прошка отъ Негово Величество като му показа желаніето да го види често, и отиде, съсъ Аали паша, съ Савфетъ Ефенди и Кямилъ бей, въ други салонъ дѣто го почерпахъ съсъ сѣкакви шербети.

Князьтъ тогазъ представи на Аали паша дружината си която състои отъ 37 лица и съсъ сжщиятъ вапоръ отиде на Емирлянъ.

На другиятъ день у понедѣльникъ, князьтъ ходи на Високата Порта съсъ сжщиятъ вапоръ, който го заведе отъ Емирлянъ до Яали кьшкъ и отъ тамъ до В. Порта съсъ Калескити и кюіети пратени нарочно отъ палатътъ.

Въ дворътъ на В. Порта имаше наредена войска съ музиката, която свиреше влашки и молдовански свирни. Той са пріе въ Арзъ—Одаси отъ Аали паша и Савфетъ Ефенди съсъ твърдѣ голѣма почетъ.

Въ срѣда Н. В. Аали паша и Н. П. Савфетъ Ефенди направиха една визита на князьтъ на Емирлянъ. На сжщиятъ день пакъ князьтъ направи визита на Аали паша и на Савфетъ Ефенди на кжщията имъ.

Се въ срѣда Н. П. Емиль бей, секретаръ на Н. И. В. Султанътъ ходи на Емирлянъ да даде на князьтъ отъ страната на Н. Величество една сабія, на качена съ діаманти, и едно меджидіе отъ първиятъ класъ.

— Слѣдъ смъртъа на княза Мило-

ша, синъ му Михаилъ стана князь Сърбски, който и земъ въ рѣцѣ управленіето на тая земя. Знаеся че Високата Порта бѣше го потвърдила за наследникъ, още като бѣше князь Милошъ живъ. Двама додоха у Цариградъ за бератътъ

— Както казахми, освѣтваніето на жѣлзвизиятъ шитъ отъ Кюстенджа до черна вода стана 22 пазози мѣсецъ. Н. П. Етемъ паша бѣше пратенъ отъ страната на Н. И. В. Султанътъ да прижтствова на това тържество.

— Слѣдующата прокламация са обнародува отъ Н. П. Фуадъ паша. предъ да излѣзе отъ Бейрутъ за Саидъ:

Н. И. В. Султанътъ като даде заповѣдъ да са сждатъ онія които сж причинили плачевнити приключенія въ гората Либанъ и да стане правосъдіе, ние пригласихми началниците на Друзити и на Християнити, както и сички шехове отъ гората, да са представятъ предъ комисіята за испитаніе то, основана за да познати причинната и пачамото на горѣреченити лошавини, обстоятелствата които сж случили послѣ. Въ сжщото врѣме като направихми това пригласяваніе, ние оградихми на онія които не додѣтъ на време на нашето повикваніе, ще са иматъ като виновници, защото ще покажатъ, като са отважатъ да са покорятъ, истината на кабахатътъ, и ще са осждатъ и накажатъ послѣ.

« Една часть отъ Друзити не доде като ги пригласихми, едни, защото сж компролитирани въ приключеніята, а други, защото, като началници на мѣстата си, имаха длѣжностъ да упазатъ редътъ и тишината, а пакъ тѣ дѣйствували съвсѣмъ противно. Съ туй тѣ престѣпиха царскити заповѣди и народното право. Онія които причиняватъ сжщенія или подбуждагъ хората на бунтъ, на убійство, на обиръ, сичкити които престѣпуватъ и правятъ лошавини на хората, трѣбува, то са знаи, да са накажатъ споредъ законътъ. И защото горѣреченити началници, като не рачиха да послушатъ пригласеніето което

имъ проводихми, познаха сами технѣтъ кабахатъ, особната извънредна и пълномощна комисія въ Сирія направи за тѣхъ слѣдующити рѣшенія:

« 1-о Горѣреченити началници изгубуватъ чиноветъ си и тиглети си.

« 2-о. Палатъ отъ сичкити си служби, които исплываха и изгубуватъ сѣки офиціаленъ характеръ;

« 3-о Сичкити имъ имоти и мюлкове етѣватъ царски имотъ и ще са държатъ на секвестро додѣ излѣзе за това царска заповѣдъ;

« 4-о Извънредиятъ съвѣтъ, който са намира въ Бейрутъ ще отсиди сѣкого отъ онія, които не са импиралъ безъ колебаніе; като са улови усмѣненія отъ правителствата, ще са накаже. Обаче, властѣти имъ дава право да ѝ са представятъ и да са управятъ ако можатъ;

« 5-о Онія които нѣматъ нищо за укорѣваніе могатъ свободно да си гледатъ работата, безъ да са боятъ нищо за свободата си, за животътъ си или за имотътъ си. Онія които закриляли и отървали християни, въ времето на сжщеніята и на приключеніята въ гората, ще пріематъ бѣдѣци за почетъ и за уваженіе, както и награди;

« 6-о Каймакаміята на Друзити раздѣдена на четири пѣрчета, въ сѣко пѣрче ще има царски войски доста за да закрилятъ християнитѣ да са върнатъ и да са намѣстятъ по кжщията си. Тѣ войски ще бадигъ за упазваніето на тишината и на добриятъ редъ, за да можатъ да имъ са радуватъ сичкити подданници. « Направено на Бейрутъ 4 Ребиоль-Еввелъ 1277 [7 Септем. 1860]. »

— Извѣстиятъ ни, че оная педѣля въ петъкъ и тая педѣля въ вторникъ имало два събора (тъ нашати чорбаджии, дѣто прижтствували и двамата наши владѣци. Утѣриватъ ни че предмѣтътъ на тѣ два събора бѣлъ нашиятъ вѣроисповѣденъ въпросъ. На първиятъ съборъ, дѣто не сж намѣрили сичкити членове на чорбаджиятътъ, не са рѣшило нищо и рѣшеніето останало за вториятъ съборъ, въ по злощастіе тоя съборъ ималъ честъ да сж сподоби съ присѣствіето на четверо-окіяты. Нашити бѣлгаре познаватъ веке че и на вториятъ съборъ нищо не са рѣшило и са заключилъ казуватъ съ иѣколко въздышки противъ проклѣтиятъ вѣстинкъ *Бемарія!*

— Негово Высочество великиятъ везиръ Мехмедъ кѣбрѣзи паша пристигни у Цариградъ въ четвъртъкъ сутринта.

— Съобщаватъ ми слѣдующето: „Простотѣтъ грѣхъ на църквата св. Навделсимонъ на къскупджикъ имать нѣщо да зима — види ся отъ светена вода — отъ Г-на Стояна цѣтковъ казанлъчанинъ женскъ въ това село. Преди св. Богорица въ сѣботата жената и дѣцата Стояничевъ сѣ приготвила по християнски да си комектъ. Речеліятъ простотѣтъ като ги съзира извиква колкото го гласъ държи: Фиге апедо вулгару тинеска и прч. и съ тоя начинъ лишава ги отъ св. тайни!!“

Не е чудно таквози постъпване отъ страдата на единъ попъ грѣхъ.

— Пишатъ ми отъ Къзѣлиѣкъ, че врачкити въ тоя градъ сѣ на голѣма скръбъ като имъ отгървали хѣбътъ отъ раѣти, като бѣли и гледали на онѣ които загубятъ нѣщо. Новата тая врачка бѣлъ попъ Гърди, ладышкѣятъ епитропъ. За да познае у кого е загубеното, Попъ Гърди отивалъ на Арачикюшю, давалъ си камилавката на спидеринътъ Таукѣоглу арменокатоликъ да си е турѣ на главата обличалъ му и абдесликътъ си държалъ му огледадото и го училъ да го благослава съ този начинъ владышкѣя епитропъ, зѣмалъ отъ Бога сила и послѣ отивалъ у кръчмата и тамъ му дохождала отъ Бога силата да познава у кого е изгубеното нѣщо не оногози който му спусне нѣщо у джебътъ.

— Презъ нощта между срѣда и четвъртъкъ, по шестъ часа, когато имаше една спѣлна фуртуна съдружена съ дѣжъ, запаляса мостътъ който се простира отъ Азатъ капу до Унѣ капанъ презъ морето. Половината на мостътъ отъ Азатъ капу до половината изгорѣ и запаленити парчета отъ мостътъ заплягъ и корабиге които бѣли тамъ близо и отъ които изгорѣха около 20 и единъ малъкъ вѣпоръ. Ако не бѣха зели мѣрки да отдадечатъ запаленити кораби, които се намираха до брѣгътъ, можеха да се запалятъ къщицата и Богъ знае ако не щеше да изгори дѣла Галата.

— Пишатъ ми отъ Кукушъ, че Солунскѣятъ владишки векиличъ повикалъ у Солунъ чрезъ правителството единъ чорбаджія и единъ попъ и ги запрялъ. За причината на това запряване нищо не ми казуватъ, освѣнъ това че ужъ отъ грѣцки патриги. Колкото за владиката въ Кукушъ, Г. Пъртений Българинъ, той казува дописката ми, дреми и само тогази са засмива като му спуснешъ нѣщо у рѣка.

— Пишатъ ми отъ Битоля, че Н. В. великѣятъ везиръ бѣлъ дошелъ у тоя градъ на 13 Септемврія. Дѣцата отъ мусульмански ти и еврейски училища както и сичкѣятъ народъ наѣзали да посрещнатъ Н. В.; само

дѣцата отъ християнски училища на konto учители сѣ грѣци не наѣзали на това посрещане. Тѣзи посолѣгити имали да даватъ за дѣски, казува дописката ми.

— Докторъ Иванъ К. Апостодидесъ учителъ за философіята въ патриаршеското грѣцко училище, получилъ междидіе отъ третія класъ.

— Високата Порта испратила въ срѣда листата съ имената, които сѣ избрани за грѣцки патрикъ, безъ да извади ни едно отъ тѣхъ.

Думатъ че днесъ ще са избира.

— Прочитами въ една кореспонденція пратена отъ Букурещъ до английскѣятъ вѣстникъ въ цариградъ отъ 13-25 Септем.

„Влашкѣятъ вѣстникъ, свободенъ отъ вѣнъ пѣтя, Ромѣнулъ, обнародва единъ войнственъ членъ, съ който моли господарьтъ да има пѣзна надѣжба въ влашкѣятъ народъ и да обрѣжи земята и да приготви едно дѣйствително противеніе на Русити, които сѣ сабрали големи сили на Прутатъ и на Днѣстрѣтъ. Глуваго е отъ страната на Княжествата да мислятъ че могатъ да турятъ препятствіе на едно нападаніе на русити, ако го направятъ. Безъ помощта на Франція и на Англія, власити ще бѣгътъ прѣлъ русини като едно стадо овци уплашени. Не трѣбува освѣнъ твърдѣ и ако умъ за да познае Влашкѣятъ народъ колко е неждренъ и колко трѣбува да глѣда да върви по добри свѣти, които му сѣ дали найдобрити му прѣатели — Западни държави — За примѣръ на смѣшани мѣли които сѣ распрѣскатъ тука, има единъ който подтвърдява че ушь русити ще минѣтъ Ирута слѣдъ вижданіето което ще стане на Варшава. Обаче има хора съ здравъ разумъ, които не вѣрватъ на тѣи мѣли и предвиждатъ едно бѣдуше по честито.

— Сѣщѣятъ вѣстникъ обнародва слѣдующето:

„Научихме са че Н. И. В. Султанъ-тъ зарѣчалъ да приготви три великобѣни саби за честь, заради князь Куза, и за Т. В. великѣятъ везиръ, Мехмедъ Къбрѣзѣ паша и Аали паша. Казватъ че сѣка отъ тѣи бляскиви орѣжия струва 1,000 ан. зирѣ. Историата не ще може да каже че императорската щедростъ са възпиратъ отъ лошото положение на финанцити, иъ тамъ дѣто трѣбува да са възнагради една голѣма заслуга, императорската милостъ за сѣкога са е показала достойна.

— По догръшка казува Журналъ де Константинополъ, рече са че Шейкѣтъ Абдулахъ Халсѣи бѣлъ доведенъ отъ Дамаскъ въ Цариградъ

Той бѣлъ още у Дамаскъ задрѣнъ. Споредъ една кореспонденція отъ Дамаскъ до Измирскѣятъ французски вѣстникъ Емпарсѣялъ Шейкѣтъ единъ день напрѣдъ, когато шѣха да козатъ християнити въ Дамаскъ, отишелъ въ едно сѣте християнско бѣздо до Дамаскъ и казуватъ че койго че сѣгѣ мусульманъ шѣ го убѣатъ. Деветина отъ тѣи християни сѣ изживѣрили отъ страхъ. Единъ часъ прѣдъ да трѣгне Фуадъ пашѣ отъ Дамаскъ, сезеи ти отъ това село, Екѣан, дали му жалба за да си иска въ деветѣхъ души потурчени, и Фуадъ паша имъ са обрѣкъ да имъ испѣни желаніето. Абдулахъ алеби е полъ сѣтъ сега; той е голѣмъ лиценѣръ фанатикъ и много мрази християнити.

Дамаския мезлашъ е задрѣнъ. Никаква търговія не става. Пазарьтъ е се затворенъ.

— Споредъ най новити извѣстія отъ Европа, руската императрица родила момче, и императорьтъ шѣлъ да трѣгне на 30 7-врія или на 1 Октомврія за Варшава дѣто ще стане вижданіето на царѣти.

— Една денна заповѣдь отъ Виктора Емануила извѣства че той самъ ще прави върховната команда на войската.

ИЗВѢСТІЕ

Долоподписанный извѣствамъ, че по едно погаждѣніе, отсѣгнувъ на Г. Хаджи Димитра Паничкова, отъ днесъ типографіята си, която имашъ до сега подъ мое име. Слѣдователно опія които имать нѣщо да печататъ у тая печатница, която ще носи отъ сега името: « Печатница на Х. ДИМИТРА ПАНИЧКОВА » ще ся огласятъ право до реченицѣтъ Паничкова, който ще я убогати по добръ съ матерія, за да може да благодари мющеринти си.

Ц градъ 1860 Септемврія 29.

Д. Цанковъ

Мон. въ Ц-градъ 1860 Септ. 30

Лир. Тур.	Гр.	...	...	122	10
Лир. Англ.	...	...	...	134	20
Мишъ...	...	...	...	63	15
20-франгъ	...	...	...	107	
Полъ Имп.	...	...	...	109	
Медж. бѣло	...	...	...	24	5

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

*Дъловете на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (1)*

Майка ми завчасъ обикна тая къща: сѣко отъ желаніята ѝ ни задължава, брат ми и мене, и нѣс кунихми мюлкѣтъ; нѣ едвѣмъ влѣзе да сѣди у нея, и пишо не ѝ са правеше. Много каприциѣ има. Какъ по почтено и по лесно да са удоволетворява, като трѣбуваха само малко пари?

Бѣха дошли въ къщата, дѣто Армандъ не намира веке дия отъ старото зданіе.

Миналата година, имаше една каменна предниѣа съ голѣми прозорци отъ седемнайсетѣтъ вѣкъ, малки джамове, сълбити съ голѣми врата, издигнати калдарѣми предъ къща, стрѣхи пуснати отъ единъ остѣръ покривъ. Сега предниѣата на къщата бѣше млада като Луціана, съ една основа отъ мѣкъ камѣкъ, съ голѣми рѣшетки обиколени съ цвѣтя. Окото на Арманда са спусна въ тѣя стан толѣсъ познати: Намѣсто ветхити напѣстрени цвѣтія издѣлбани по стѣнѣти, на мѣсто образѣти, на мѣсто таписаріята на Бове по стѣнѣти, дошли новото мазаніе на стѣнѣти, новити соби. Стаята въ която сѣдеше едно врѣме Калиста, и която тя бѣше послала готически стилъ твърдѣ навѣсено, бѣше сега послана съ бѣлъ муселинъ. Сичката нареѣба на тая стая бѣше измѣнена; въ нея са влѣзува сеги прѣзъ единъ салонъ едно врѣме горѣница съсъ дулапи. Огледалата, чехскити кристали, мебелѣти отъ тринаѣилѣно дърво познати. Единъ голѣмъ люлюмъ, даваха на тая стая гърделивата премѣна на младостѣта, на живостѣта, на веселостѣта; тя видеше да отбѣзѣска слѣницето, косто влизаше предъ прозорцити нѣли отворени.

Вижъ № 79.

Голѣми саксиѣ съ дървета и съ цвѣтя на сълбички натурени, правяха на преправяната къща единъ засмѣтъ полѣсъ. Салити измѣнени, единъ катъ пригурень, сълбити преправени, нѣма стрѣхи; двѣ крила испуснати отъ къщата найсетѣтъ правяха Арманда да не може да припознае онова на което бѣше са научилъ за да си припомни сичко. Армадъ бѣше принуденъ да си затвори очити и да са замисли.

— Ето колѣко е за чудо, каза си той, като си издѣхна горчиво. Колѣко съ различни вкусовѣти и характерити! Тая мома е на деветнайсетъ години най много, Калиста едвѣмъ има двайсетъ и четѣръ години; и двѣти сѣ отъ онѣзи хора които даватъ на свѣтътъ идеи сѣкоги избрани, които наричатъ мода. Калиста е черноока, а тая мома е съ сини очѣ, струвами са; ама Калиста са благодареше отъ тая къща. Тя е княгиня по чинъ и по душа; онова което тя прави, никой нѣма право да не го одобри, защото вкусѣтъ ѝ е превѣсходенъ. Какъ са е случило че и едната и другата не сѣ са срезнали върху ли една точка, върху най малкото нѣщо, върху единъ джамъ, въ сичката обширностъ на една таквази къща?

Какъ е станало, щото, за да измѣни тѣй сичката тая къща, госпожа (момата) Дампјесниль похарчила три пѣти по много отъ струваніето на мюлкѣтъ? когито купуватъ нѣщо, то е защото са харесува. Полѣгали сѣ са по дървевата, по водити по формата и по направата на едно зданіе; обикнуватъ единъ пармакѣжъ; обикнуватъ найсетѣтъ баримъ нѣщо. Тука тѣя хора които завчасъ купили, защото умирали за къщата, тѣя хора нити една керемидѣ не упазили. Това е чудно; ще каже чѣлѣкъ че са турили едеѣтъ.

Той вървеше пѣдиръ Луціана, като са блѣнуваше тѣй. Сегисъ тогисъ тѣ

фѣрлеше по нѣколко учтивѣ думѣ, които той са мѣчеше да заплаѣти колѣкото можеше по сѣжѣно.

Нѣ защото тя са обрѣщаше често вѣдѣ него, не можи да не види много пѣти наскѣрбеного или засмѣтото израженіе на физиономіята му.

— Може да не обичате сичкити тѣзи играчки, каза му тѣ съсъ сладката си важностъ.

— Струва ми, отговори той, като са видѣ тѣй нечакано въ тая сърдечна мислъ, че голѣми измѣненіа станали. Обаче, сичко е направено съ едно замѣчанѣлно богатѣсто, госпожа.

— Господине, отговори Луціана, характерѣтъ на тѣя мюлкъ не е веке, наистина, онзи, който тои имаше прѣдъ да додемъ нѣз. То бѣше една къща, тѣмна, пѣлна съ кюшета и извиѣки. — Тѣй правяха зданіята въ послѣдніѣтъ вѣкъ. — Азъ ѝ оставихъ преимувствата колѣкото можихъ. Фредъ дѣто са намираше една стая голѣма и рахашлія, почетохъ я.

— Нѣ, нѣ, помисли Арманда, имаше доста рахатліи които азъ веке не намирамъ.

Луціана го погледна. Като да бѣше той казалъ на високо онова което само помисли, тѣ зафана:

— Види са, че предѣ насъ у тая къща да е сѣдѣла само една душа— която е живѣяла на страна— дору и скрита; ако нѣ друго баримъ тая е мѣлвата която научихми. Та. Сна— бѣше една жена— была твърдѣ хубава, сѣкоги казуватъ, защото, наистина, господине, заклевамъ се азъ приказувамъ, една приказка, тѣ была и твърдѣ наскѣрбена, и много хора отъ туй мѣсто увѣрватъ да са и видѣли по нѣкой пѣтъ да плаѣи по полѣсто.

Трѣпки побиха Арманда; стори му са че сѣжката на Калиста са упрѣ до рамото му. (слѣдува)